

ת"פ 8864/10/16 - מדינת ישראל נגד ד ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8864-10-16 מדינת ישראל נ' ק
לפני כבוד השופט ירון גת

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יניב זוסמן

המאשימה

נגד

ד ק

ע"י ב"כ עו"ד הדר שריר

הנאשמים

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת תקיפה סתם של בן זוג, עבירה על פי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

הנאשם מואשם כי על רקע ויכוח תקף את בת זוגו לשעבר במכות באמצעות ידיו. נסיבותיו הראייתיות של המקרה ייחודיות, כאשר מחד גיסא, בת הזוג והנאשם שללו בעקביות את התקיפה הנטענת, ומאידך גיסא, האשמת הנאשם מתבססת על עדותם הדומה של שני שכנים שהיו עדי ראיה ניטראליים לאירוע, וראו אותו באופן בלתי תלוי, בנפרד, מזוויות ראיה שונות, במקומות שונים, ובחלקים שונים שלו. לפיכך, הכרעת דין זו תעסוק בנייתן הראיות והעדויות לצורך הכרעה עובדתית באשר לנסיבות האירוע, ובכלל זה תיבחן בקפדנות האפשרות שעדי הראיה לא ראו כראוי את האירוע או שטעו בפרשנות של מה שראו. כמו כן, הכרעת הדין תעסוק בנייתן התקיימות יסודות עבירת התקיפה סתם של בן זוג במקרה דנן, תוך שימת דגש על בחינת התקיימות הרכיב הנסיבתי ביסוד העובדתי שעניינו היעדר הסכמה של המותקף ועל בחינת התקיימות היסוד הנפשי.

מבוא

כתב האישום

1. נגד הנאשם, ד ק, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפת סתם-בן זוג, עבירה על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם וגברת ש.ב., קורבן העבירה (להלן: "ש.ב."), בני זוג פרודים אשר להם תאומים קטינים בני 9.

ביום 1.10.16, בשעה 20:21 או בסמוך לכך, בכניסה לגינת ביתו של הנאשם, ב---, על רקע ויכוח, תקף הנאשם את ש.ב. בכך שהכה אותה, מספר פעמים, באגרופים בפניה, בגבה ובכתפה.

הנאשם הכה את ש.ב. בפני אחד מילדיהם הקטינים תוך שהקטין צועק למתלוננת שתברח.

באותן נסיבות, מר ב מ, אשר הינו שכן של הנאשם, הבחין במעשיו של הנאשם מחלון ביתו וצעק לעבר הנאשם: "אם אתה לא מפסיק אני קורא למשטרה". הנאשם לא סר לבקשתו והמשיך להכות את המתלוננת, בסטירות ומכות לכתפה. בהמשך יצאה המתלוננת אל הרחוב והנאשם סר אחריה והמשיך להכותה.

גדר הכפירה

3. הנאשם כפר במיוחס לו.

4. לטענת ההגנה, הנאשם לא תקף את ש.ב., אלא ספג את התנהגותה, עת הייתה שרויה בסערת רגשות והשתוללה, ועל מנת להרגיעה חיבק אותה.

הראיות והעדויות

5. מטעם המאשימה העידו שני עדים.

הגברת נ ב, עדת תביעה מספר 1, שכנתו של הנאשם, אשר הבחינה באירוע המיוחס לנאשם בכתב האישום מחלון ביתה, העידה על אשר ראתה ושמעה מבעד לחלון ביתה.

מר מ' ב', עד תביעה מספר 2, שכנו של הנאשם המוזכר בכתב האישום, אשר הבחין גם הוא באירוע המיוחס לנאשם בכתב האישום מחלון ביתו והזעיק את המשטרה, העיד על אשר ראה ושמע מבעד לחלון ביתו.

יצוין כבר עתה כי אין חולק שהעדים ב' וב' אינם קשורים האחד לשני, הם מתגוררים בבניינים שונים, וכל אחד מהם צפה באירוע בנפרד מחלון ביתו ומסר את גרסתו באשר לאירוע במשטרה ובבית המשפט באופן עצמאי ונפרד.

6. יצוין כי ש.ב. נרשמה תחילה כעדת תביעה בכתב האישום, אך במהלך פרשת התביעה הודיעה המאשימה כי היא מוותרת על עדותה. בהמשך לכך הודיעה ההגנה כי ש.ב. תשמש כעדת הגנה. נוכח רישומה של ש.ב. כעדת תביעה בכתב האישום ונוכח העיתוי של הוויתור עליה כעדת תביעה, התרתי להגנה לחקור את ש.ב. בחקירה נגדית, הגם שזמנה כעדה מטעם ההגנה.

7. כמו כן, הוגשו בהסכמה מטעם המאשימה: הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 1/10/16, שעה 21:46 (ת1); דוח פעולה של השוטר בעדני רועי מיום 1/10/16, שעה 20:21, אשר מתעד את הגעתו של השוטר למקום האירוע בסמוך לאחר האירוע בעקבות קריאתו של העד מ' ב', את דברי הנאשם וש.ב. לשוטר במקום, את דברי העדה נ' ב' לשוטר במקום, ואת התרשמות השוטר (ת2); דוח עיכוב שנערך על ידי עמוד 2

השוטר רועי בעדני מיום 1/10/16 (ת/3); מזכר של השוטר שלמה חזון מיום 2/10/16 (ת/4); דיסק המתעד את שיחותיו של העד מ' ב' עם מוקד 100 של המשטרה מיום 1/10/16 (ת/5).

8. **מטעם ההגנה** העידו ש.ב. והנאשם.

כאמור, ש.ב. העידה מטעם ההגנה לאחר שהמאשימה החליטה לוותר עליה כעדת תביעה, והיא העידה אודות האירוע.

9. כמו כן, הוגשו בהסכמה מטעם ההגנה: מזכר מאת השוטר יולי לויט מיום 4/10/16 בעניין אי הבחנתו בסימני חבלה על ש.ב. (נ/1); מזכר מאת השוטר יולי לויט מיום 4/10/16 בעניין שיחת טלפון שקיים עם ש.ב. (נ/2); מזכר של השוטר גיל מרימה מיום 3/10/16, בעניין שיחת טלפון שקיים עם ש.ב. טרם גביית הודעתה (נ/3); מזכר של השוטר שלמה חזון מיום 4/10/16, בעניין שיחה שקיים עם ש.ב. לאחר גביית עדותה (נ/4); תצלום הבניין וחלון דירתו של עד התביעה מ' ב' (נ/5); הודעת ש.ב. במשטרה (נ/6); דיסק און קי המכיל שני סרטונים שצולמו על ידי ההגנה - אחד מ--- ואחד מ----, אשר מתעדים את מקום האירוע, את חלון ביתה של העדה נ' ב' ואת ביתו של העד מ' ב' (נ/7); הודעותיהם במשטרה של שני עדי התביעה מר מ' ב' (נ/8) ונ' ב' (נ/9).

10. במהלך שמיעת הראיות ביקשה ההגנה מבית המשפט לשקול לצאת לביקור במקום **האירוע**, על מנת שבית המשפט יוכל להתרשם בצורה ישירה ובלתי אמצעית מהאופן בו צפו עדי התביעה באירוע.

11. לאחר סיום שמיעת הראיות וסיכומי הצדדים, באתי למסקנה כי נכון יהיה לצאת לביקור במקום כהצעת ההגנה. החלטה זו נבעה מרצון להשלים את התמונה הראייתית ולבחון את טענות ההגנה תוך התרשמות בלתי אמצעית מהאופן בו צפו העדים באירוע, וזאת על רקע הנסיבות הראייתיות הייחודיות של המקרה דנן.

12. לפיכך, נתתי החלטה בנושא ונקבע ביקור במקום.

יוער כי לאחר שמיעת הראיות לא הייתה מחלוקת בין הצדדים באשר לנקודות מהן צפו העדים באירוע.

הביקור נקבע לשעת חשכה כדי לדמות ככל הניתן את תנאי הראות שהיו לעדים בעת האירוע. הביקור נקבע במעמד הצדדים, הנאשם והעדים, ככל הניתן.

העדה נ' ב' כבר לא מתגוררת במקום ועל כן העדיפה שלא להיות נוכחת בביקור. לפיכך, ומכיוון שאין מחלוקת באשר למיקום ממנו צפתה העדה באירוע, נקבע שהצפייה מהמיקום בו צפתה העדה באירוע תיעשה שלא בנוכחותה. יוער כי הגם שלא ניתן היה להיכנס לדירה בה התגוררה העדה בעת האירוע ולערוך צפייה מהנקודה המדויקת בה צפתה העדה באירוע, מכיוון שמדובר בחלון דירת מרתף/קרקע הפונה לחצר הבית ניתן היה לעמוד בחצר מחוץ לבית בסמוך מאוד לחלון וכך לדמות, בקרבה המרבית האפשרית, את האופן בו צפתה העדה מהחלון. יוער עוד כי אין חולק שעל החלון הרלבנטי יש סורגים וזגוגית ללא תריס, שלא ניתן לדעת מה בדיוק גובה הרצפה בתוך הבית ומה הייתה מידת הקרבה של העדה לחלון מתוך הבית בעת הצפייה, ושבת המשפט גבוה יותר מהעדה. כל הנתונים הללו נלקחו בחשבון בעת הביקור במקום, ועל כן הצפייה מקרבת חלון זה בוצעה ממספר נקודות לאורך החלון ובגבהים שונים, תוך התכופות והתרוממות.

העד מ' ב' הסכים באדיבותו לארח את בית המשפט ואת הצדדים בביתו ולאפשר את ביצוע הצפייה בדיוק מאותה נקודה ממנה הוא צפה באירוע מחלון ביתו.

13. הביקור התקיים במועד שנקבע, בשעת חשכה, נכחו בו הצדדים והנאשם, ונערך פרוטוקול כדן.

14. במסגרת הביקור במקום נערכה סקירה של חצר הבית של הנאשם, נערך תיאור צפייה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודה הקרובה ביותר לחלון ממנו צפתה העדה נ' ב', ונערך תיאור צפייה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודה בה צפה באירוע העד מ' ב'.

בחלק הראשון של הביקור במקום נערכה סקירה של חצר הבית שברחוב ---. נערך תיאור של המקום ושל הנקודות בחצר בו התרחש האירוע. כמו כן, נערך תיאור של מצב התאורה במקום.

בחלק השני של הביקור נערך תיאור צפייה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודה הקרובה ביותר לחלון ממנו צפתה העדה נ' ב'. הצפייה נעשתה בשעת חשכה מלאה. יצוין כי לא הייתה מחלוקת לגבי זיהוי החלון הרלבנטי. נרשם תיאור של החלון והמקום. נערכו מספר צפיות מהנקודה הקרובה ביותר לחלון אל עבר הנקודה בה עמדו הנאשם וש.ב. בעת שהעדה נ' ב' הבחינה בהם לדבריה, כאשר בתחילה עמדה במקום באת כוח הנאשם, עוה"ד כתבי, ולאחר מקום עמד במקום הנאשם עצמו. בוצעו שתי צפיות בנאשם, אחת כשהוא עומד על השביל והשנייה כשהוא עומד ליד השביל. נרשמה התרשמות בית המשפט מזווית הראיה לנקודה בה התרחש האירוע, לרבות הפרעות לזווית הראיה, נרשמה ההתרשמות ממצב התאורה ומאיכות הראות, וכן צוינו ההבדלים בין הצפייה בבית כוח הנאשם לבין הצפייה בנאשם עצמו, וההבדלים בין הצפייה בנאשם כשעמד על השביל לבין הצפייה בו כשעמד ליד השביל.

בחלק השלישי של הביקור נערך תיאור צפייה של בית המשפט על מקום האירוע מהנקודה בה צפה באירוע העד מ' ב', בנוכחותו של העד. הצפייה נעשתה בשעת חשכה מלאה. יצוין כי לא הייתה מחלוקת לגבי זיהוי החלון הרלבנטי ולגבי המקום בו עמד העד בעת שצפה באירוע. נרשם תיאור של החלון והמקום. נרשמו דברי העד לגבי המקומות בהם היו הנאשם וש.ב. כאשר צפה בהם בזמן האירוע. נערכה צפייה מהנקודה בה עמד העד בעת שצפה באירוע אל עבר שני המקומות בהם עמדו, לדברי העד, הנאשם וש.ב. בעת האירוע. נרשמה התרשמות בית המשפט מזווית הראיה לשני המקומות, לרבות הפרעות לזווית הראיה, נרשמה התרשמות בית המשפט ממצב התאורה ומאיכות הראות בשני המקומות. כמו כן, לבקשת ב"כ הנאשם, ושלא בהתאם לדברי העד מ' ב', נערכה צפייה גם מהנקודה בה עמד העד אל עבר הנאשם כשהוא עומד על שביל הכניסה לביתו, באותה נקודה שבה עמד בחלק הקודם של הצפייה, ונרשמה התרשמות בית המשפט גם מצפייה זו.

15. לאחר הביקור במקום נקבע מועד נוסף להשלמת סיכומי הצדדים ביחס לביקור במקום. יוער כי במהלך הסיכומים ניתנה להגנה, לפני משורת הדין, אפשרות להרחיב את גדר הסיכומים גם מעבר לעולה מתוצאות הביקור במקום.

דין והכרעה

16. בפתח הדברים מן הראוי לשוב ולציין כי הנסיבות הראייתיות של המקרה דן אינן רגילות. הן אינן רגילות משני היבטים.

מחד גיסא, ש.ב., שהיא קורבן העבירה על פי הנטען בכתב האישום, לא שימשה כעדה מטעם המאשימה אלא שימשה כעדת הגנה, ובעדותה בבית המשפט, כמו גם בפני המשטרה, שללה כי הנאשם תקף אותה כמתואר בכתב האישום. על כן, בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום מבוססת על עדויות עדי הראיה ועל ראיות אחרות. נתון זה מחייב בחינה קפדנית וזהירה של הוכחת יסודות העבירה על ידי המאשימה, תוך דגש על בחינה זהירה של הוכחת רכיב ההתנהגות ביסוד העובדתי, של הוכחת הרכיב הנסיבתי של היעדר הסכמה ביסוד העובדתי, ושל הוכחת היסוד הנפשי הכולל מודעות וכוונה לתקיפה ומודעות לרכיב היעדר ההסכמה.

מאידך גיסא, בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם מבוססת על עדויות שני עדי ראיה, אשר אין חולק כי מדובר בעדים ניטראליים ובלתי תלויים, אשר מסרו בנפרד גרסאות מפורטות באשר לדברים שראו במו עיניהם, כל אחד מזווית ראייתו.

17. נוכח האמור, ונוכח טענות ההגנה ביחס לעדי הראיה, בחינת הראיות תיעשה באופן זהיר במיוחד.

יצוין, כי על רקע זה החלטתי גם לבצע את הביקור במקום, מתוך רצון לערוך בדיקה קפדנית וזהירה של הראיות, על מנת לקבל את התמונה הראייתית המלאה ביותר, ועל מנת לבחון עד תום את כל טענות ההגנה ביחס לעדויות העדים.

18. לאחר בחינה זהירה וקפדנית של הראיות והעדויות, נוכח נסיבותי הייחודיות של המקרה דן, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העובדות המתוארות בכתב האישום ואת כל יסודות עבירת ה"תקיפה סתם של בן זוג".

ניתוח ראיות המאשימה

19. ראיות המאשימה מבוססות בעיקרן על עדויותיהם של שני עדי ראיה לאירוע - הגברת נ' ב' ומר מ' ב'.

20. לאחר ניתוח זהיר וקפדני של עדויות עדים אלו, ניתוח פנימי של כל עדות בפני עצמה כמו גם ניתוח יחסי הגומלין ביניהן וניתוחן לאור יתר הראיות שהוגשו במשפט, והכל תוך התייחסות לכלל טענות הצדדים ביחס לעדויות אלו - **באתי למסקנה כי מדובר בעדים מהימנים שיש להעניק לעדויותיהם משקל ראייתי ניכר.**

עדות העדה הגברת נ' ב'

21. נ' ב' היא אחת משני עדי הראיה שהיו עדים לאירוע. העדה העידה בבית המשפט, וכן הוגשה בהסכמה הודעתה במשטרה (נ/9).

22. בעדותה העידה כי בעת האירוע היא שהתה בביתה, ברחוב ---. עוד העידה כי בעקבות צעקות ששמעה בין גבר לאישה ניגשה לחלון במטבח ביתה, הגובל עם החצר ממנה שמעה את הצעקות, והבחינה בגבר, הוא הנאשם, ובאישה, צועקים אחד על השניה, **והנאשם היכה את אותה אישה.**

23. העדה העידה כי הנאשם היה עם הגב לכיוונה, וכי במשך זמן מה היא ראתה אותו מכה את האישה "באגרופים באזור הכתף", וכן העידה כי שמעה צעקות של ילד שקורא לאישה "אמא" ואומר לה לברוח (עמוד 6, שורות 32-33).

בהמשך, לשאלת הסנגורית הכיצד הבחינה כי הנאשם היכה את ש.ב. באזור הכתף שלה אם הוא עמד עם גבו כלפיה, השיבה, תוך הדגמה, כי הנאשם עמד עם הגב אליה וש.ב. עמדה מול הנאשם כשצד גופה מופנה כלפיה וכך היא ראתה את הנאשם נותן לש.ב. מכה בחלק האחורי של הכתף הימנית (עמוד 11, שורות 9-10).

24. בעקבות אירוע התקיפה, כאשר הגיעה המשטרה, יצאה העדה מדירתה ואחד השוטרים ניגש אליה. העדה סיפרה לשוטר אודות האירוע בו הבחינה, והשוטר אף נכנס לביתה על מנת לבדוק מהיכן הבחינה העדה באירוע. אין חולק כי לא קיים בתיק מזכר המתעד עניין זה.

25. העדה שללה בתוקף, מספר פעמים במהלך עדותה, את גרסת הנאשם, לפיה הוא לא תקף את ש.ב. אלא רק ספג באופן פיזי את סערת הרגשות שלה בעת שהשתוללה, והוא רק ניסה להרגיעה כשהוא אוחז בה ומנסה לחבקה או לעטוף אותה כפי שהדגימה הסנגורית (חיבוק בתנועת מלקחיים). העדה עמדה על כך שמעשי הנאשם לא נראו כפי שהדגימה הסנגורית. העדה שללה גם כי ראתה את ש.ב. משתוללת.

העדה שללה את גרסת הנאשם גם לאחר שהוצג בפניה תיאור הרקע של סערת הרגשות בה הייתה נתונה ש.ב., כטענת ההגנה, כהסבר להתנהגות הנאשם וש.ב., והעדה התעקשה שתיאור זה אינו תואם את מה שראתה.

העדה התעקשה שוב ושוב על כך שראתה תקיפה באגרופים באזור הכתף, תוך שהיא שוללת מכל וכל את האפשרות שהתבלבלה, או שטעתה בפרשנות של מה שראתה, או שלא ראתה את האירוע טוב, גם בשים לב לשעת החשכה, לתנאי הראות ולזווית הראיה שלה (עמוד 8, שורות 16-20; עמוד 11, שורות 22-32; עמוד 12, שורות 1-6).

26. העדה העידה אודות החלון ממנו צפתה באירוע, ואף הצביעה על חלון זה בסרטו שהוצג לה בחקירה הנגדית והוגש בהסכמה (נ/7), ובסופו של יום לא הייתה מחלוקת בין הצדדים לגבי הצפייה מחלון זה (ובסמוך לחלון זה גם נערכה הצפייה בעת הביקור במקום).

כמו כן, העדה העידה כי בעת האירוע הנאשם וש.ב. עמדו על השביל, במעלה המדרגות ליד היציאה מהבניין של הנאשם. העדה אישרה קיומה של גדר חיה בין הבניינים, אך הוסיפה ואמרה כי ישנו חלק בו אין שיחים ולכן קיימת זווית ראייה מחלונה אל עבר השביל, אל המקום בו עמדו הנאשם וש.ב. בעת האירוע. העדה אישרה כי זווית ראייתה הייתה מלמטה למעלה.

27. העדה הבהירה בעדותה כי לא הכירה את הנאשם ואת ש.ב., וכי לא שוחחה עמם לאחר האירוע. העדה גם לא ידעה מאום בדבר היחסים בין השניים.

28. העדה אישרה בחקירתה הנגדית, כי בלילה עובר לאירוע המיוחס לנאשם בכתב האישום, התקשרה למשטרה והאיל ושמעה מאזור דירת הנאשם צעקות בין גבר לאישה, "ויכוח סוער", שגרם לה לחשוש שיקרה משהו (עמוד 10, שורה 4). כמו כן, העידה כי לעתים הנאשם צעק על בנו, וצעקות אלו עוררו בה תחושת אי נעימות בשל "החשש שיקרה משהו ולא הרעש עצמו" (עמוד 10, שורה 15).

29. **לטענת המאשימה** יש לתת את מלוא המשקל לעדות העדה נ' ב', שהנה עדת ראיה אובייקטיבית ונטולת כל מניע להטיח אשמת שווא בנאשם. אין חולק כי אין בין עדה זו לבין הנאשם וש.ב. היכרות כלשהי.

העדה ראתה את האירוע מזווית ראיה טובה, ממרחק לא רב, ובתנאי ראות טובים. בביקור שנערך במקום גם בית המשפט התרשם באופן ישיר כי ניתן להבחין בנאשם עומד בכניסה לחצר, באזור בו הבחינה העדה בנאשם ובש.ב.

העדה העידה באופן מהימן ועקבי ומסרה גרסה אחידה.

העדה שללה בתוקף את גרסת ההגנה, עמדה על גרסתה כי הנאשם תקף את ש.ב., ושללה כי קיימת אפשרות שפרשה לא נכון את האירוע.

30. **לטענת ההגנה** אין לתת משקל ממשי לעדות העדה נ' ב'.

ההגנה אינה טוענת כי העדה ניסתה להטיח אשמת שווא בנאשם, אלא היא פירשה לא נכון את האירוע כהווייתו. ש.ב. הייתה שרויה באותה העת בסערת רגשות וצעקה והנאשם רק ניסה להרגיעה באמצעות מגע פיסי.

פרשנותה המוטעית של העדה, לפיה סברה כי הנאשם תקף את ש.ב., נובעת מהטיה קוגניטיבית, נוכח העובדה שמדובר בגבר ואישה, נוכח גודלו הפיסי של הנאשם לעומת ש.ב., נוכח הרושם המוקדם של העדה כי הנאשם הוא אדם אלים מילולית, נוכח הצעקות בשעת לילה, נוכח החשכה ותנאי התאורה (שלא תועדו על ידי המשטרה בזמן אמת), נוכח העובדה שהנאשם היה עם גבו אל העדה והעדה לא ראתה את פניה של ש.ב., נוכח זווית הראיה מתוך הבית בגובה ובמיקום לא ידועים, נוכח ההפרעות בזווית הראיה (שלא תועדו על ידי המשטרה בזמן אמת), לרבות הסורגים על החלון והגדר החיה, ונוכח מרחק הצפייה.

31. לאחר בחינה זהירה וקפדנית של עדות העדה נ' ב' - לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית ואותות האמת שעלו מהעדות, לרבות בחינה פנימית של העדות, ולרבות בחינה חיצונית לאור ראיות אחרות ולאור הביקור במקום, ולאחר בחינת טענות הצדדים - באתי לכלל מסקנה כי **מדובר בעדה מהימנה, אשר יש להעניק לעדותה משקל ראייתי ממשי.**

32. **התרשמותי הבלתי אמצעית** מהעדה ומאותות האמת שעלו מעדותה היא כי מדובר בעדה אמינה, ניטרלית ובלתי מגמתית, אשר מסרה בביטחון עדות אמת, מפורטת, ברורה, עקבית, קוהרנטית ואחידה. העדה העידה על אשר ראתה, באופן ענייני, זהיר ובלתי מתלהם, ללא הגזמות או הפרזות. העדה לא גלשה בעדותה לסברות ולהשערות והקפידה לדבוק רק באשר ראתה במו עיניה. העדה לא היססה גם לומר כאשר לא זכרה דבר מה. העדה השיבה בצורה ברורה ומשכנעת לכל השאלות שהוטחו בה בחקירה הנגדית.

33. העדה מסרה **תיאור עקבי ואחיד של ליבת האירוע**, שכלל צעקות ומספר מכות שנתן הנאשם לש.ב. באזור הגב והכתף באמצעות ידיו, כבר מהשלב בו מסרה את גרסתה לשוטר שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע (2/ת), עבור להודעתה במשטרה בהמשך (9/נ) וכלה בעדותה בבית המשפט. כמו כן, בכל גרסאותיה מסרה העדה שזו לא הפעם הראשונה ששמעה צעקות מאזור בית הנאשם.

עקביות ואחידות הגרסה מחזקת את משקלה.

34. אין מחלוקת על כך שלעדה אין כל היכרות מוקדמת או מאוחרת עם הנאשם ועם ש.ב., ועל כך שהיא **עדת ראיה ניטרלית ונטולת פניות**.

חרף ניסיונות של הנאשם ושל ש.ב. בחלק מגרסאותיהם לייחס לעדה מניע זר למסירת גרסתה המפלילה, וחרף שאלות שנשאלה העדה בתחילת חקירתה הנגדית שרימזו גם כן על טענה מצד ההגנה למניע זר למסירת הגרסה, בסופו של יום, ההגנה הסכימה כי לעדה לא היה כל מניע לטפול בנאשם אשמת שווא שקרית, וכן הסכימה ההגנה כי בפנייתה למשטרה ובעדותה פעלה העדה מתוך אזרחות טובה, בתום לב, בכוונה כנה למסור בדיוק את אשר ראתה על מנת לסייע לרשויות אכיפת החוק להגן על הטעונים הגנה.

כאמור לעיל, גם התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותה של העדה הייתה, שהעדה העידה באופן ענייני, בלתי מגמתי וזהיר, וללא כל כוונה או ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם באופן מופרז.

גם נתונים אלו מחזקים את משקל עדותה של העדה.

35. באשר לשאלת יכולתה הפיסית של העדה לראות את האירוע ואת מעשי הנאשם באופן טוב וברור - **לאחר בחינת גרסאות העדה, כמו גם לאור ממצאי הביקור במקום, סבורני כי הוכח במידה הדרושה שהעדה ראתה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראיה ובתנאי ראות סבירים, ועל כן לא הוקם ספק שמא העדה לא ראתה בדיוק את אשר עליו העידה.**

בדבריה לשוטט במקום האירוע (ת/2) מסרה העדה כי הבחינה בבני הזוג ובמכות שנתן הנאשם לאישה באמצעות ידיו, והיא לא סייגה את דבריה בכל אמירה שהיא ממנה משתמע כי התקשתה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראיה שלה או בתנאי הראות במקום.

בהודעתה במשטרה (נ/9) סיפרה העדה בפירוט כיצד עמדה במטבח דירתה, שבקומה הראשונה, ולאחר ששמעה צעקות התבוננה מהחלון שמשקיף על גינת הנאשם וראתה את הנאשם ואת ש.ב. עומדים בכניסה לגינת ביתו של הנאשם והנאשם מכה את ש.ב. באמצעות ידיו. גם בהודעה, העדה לא מסייגת את דבריה בכל אמירה שהיא ממנה משתמע כי התקשתה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראיה שלה או בתנאי הראות במקום. יתרה מכך, העדה מספרת פרטים, כגון תיאור יחסית מדויק של האופן בו הכה הנאשם את ש.ב. כמו גם הבחנתה בכך שש.ב. החזיקה בקבוק בידה, אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעדה ראתה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בראות ובזווית הראיה.

בדומה, גם בעדותה בבית המשפט העידה העדה כי בעקבות צעקות ששמעה בין גבר לאישה ניגשה לחלון במטבח ביתה, הגובל עם החצר ממנה שמעה את הצעקות, והבחינה בגבר, הוא הנאשם, ובאישה, צועקים אחד על השנייה, והנאשם היכה את אותה אישה. גם בעדותה מוסרת העדה פרטים, לרבות תיאור יחסית מדויק של האופן בו הכה הנאשם את ש.ב. ושל האופן והזווית בהם ראתה את המכות, ולרבות התייחסות לסרטון שהוצג לה על ידי ההגנה (נ/7) תוך הצבעה בסרטון על חלון ביתה ועל הנקודה בה ראתה את הנאשם ואת ש.ב., אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעדה ראתה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בראות ובזווית הראיה. בנוסף, העדה התעקשה שוב ושוב בעדותה על כך שראתה תקיפה באגרופים באזור הכתף, תוך שהיא שוללת מכל וכל את האפשרות שהתבלבלה, או שטעתה בפרשנות של מה שראתה, או שלא ראתה את האירוע טוב, גם בשים לב לשעת החשכה, לתנאי הראות ולזווית הראיה שלה.

העדה העידה בפירוט אודות החלון ממנו צפתה באירוע, ואף הצביעה על חלון זה בסרטון שהוצג לה בחקירה

הנגדית והוגש בהסכמה (7/), ובסופו של יום לא הייתה מחלוקת בין הצדדים לגבי הצפייה מחלון זה (ובסמוך לחלון זה גם נערכה הצפייה בעת הביקור במקום).

כמו כן, העדה העידה כי בעת האירוע הנאשם וש.ב. עמדו על השביל, במעלה המדרגות ליד היציאה מהבניין של הנאשם. העדה אישרה קיומה של גדר חיה בין הבניינים, אך הוסיפה ואמרה כי ישנו חלק בו אין שיחים ולכן קיימת זווית ראייה מחלונה אל עבר השביל, אל המקום בו עמדו הנאשם וש.ב. בעת האירוע. העדה אישרה כי זווית ראייתה הייתה מלמטה למעלה.

העדה העידה כי לאחר האירוע שוטר נכנס לביתה על מנת לבדוק מהיכן הבחינה באירוע. מכון שלא קיים בתיק מזכר המתעד עניין זה לא ניתן לייחס לדברים אלו של העדה משקל מחזק, אך בשים לב לכך שאין טענה למניע פסול בעדות העדה ומוסכם כי היא עדה ניטרלית ונטולת פניות אין בכך גם כדי לפגוע במשקל עדותה בעניין האופן בו ראתה את האירוע.

ניטרליות העדה והיעדר טענה למניע פסול בעדותה מחזקים גם הם, כשלעצמם, את דבריה באשר לזווית הראיה ולתנאי הראות. העדה עמדה על דבריה בעניין זה, החל מדבריה לשוטר שהגיע למקום לאחר האירוע וכלה בעדותה בבית המשפט, כלומר העדה ביססה את דבריה לגבי זווית הראיה ותנאי הראות לא רק על התרשמות חד פעמית וקצרה בעת האירוע אלא גם על היכרותה המתמשכת עם זווית הראיה ותנאי הראות במקום לאורך כל התקופה שגרה בדירה, ולאור הניטרליות שלה והיעדר טענה למניע פסול בעדותה אין סיבה שלא לקבל את דבריה ושלא לתת להם משקל של ממש.

משכך, אני סבור גם כי לעובדה שהמשטרה לא תיעדה את זווית הראיה ואת תנאי התאורה ותנאי הראות של העדה בזמן אמת, לרבות קיומם של גורמים המפריעים לזווית הראיה ולראות, אין משקל ניכר בנסיבות המקרה, שכן בשים לב לניטרליות ולכנות של העדה אילו היו גורמים מפריעים היא הייתה מציינת אותם, ומשלא ציינה ועמדה על דבריה, אין סיבה לסבור שהיו גורמים מפריעים שכאלו.

36. התרשמותי, באופן בלתי אמצעי, מהביקור במקום ומהצפייה אל עבר המקום בו עמדו הנאשם וש.ב. מהנקודה הקרובה ביותר האפשרית לנקודה ממנה צפתה העדה באירוע, מחזקים את המסקנה שהעדה ראתה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראיה ובתנאי ראות סבירים.

כאמור, במסגרת הביקור במקום ערכתי צפייה מהנקודה הקרובה ביותר האפשרית לחלון ממנו צפתה העדה באירוע, מנקודות שונות לאורך החלון ובגבהים שונים, לרבות מהחלק התחתון של החלון, בתנאי תאורה כפי שטען להם הנאשם עצמו, אל עבר השביל ואל עבר נקודה הסמוכה לשביל, במקום לגביו אין חולק כי שם עמדו הנאשם וש.ב. במהלך חלק מהאירוע, כאשר במקום עמדה תחילה ב"כ הנאשם ולאחר מכן עמד הנאשם עצמו.

התרשמותי מהצפייה הייתה כי קיימת זווית ראייה ישירה מהחלון ממנו צפתה העדה אל עבר הנקודות בהם עמדו הנאשם וש.ב., וכי הגדר החיה אינה חוסמת את זווית הראיה, הגם שבעת הביקור היו מספר ענפים של צמחיה שחדרו לשדה הראיה, תוך הפרעה קלה ביותר. בנוסף, התרשמתי כי המרחק בין העדה לבין המקום בו עמדו הנאשם וש.ב. אינו גדול וכי ניתן לראות את דמות האדם העומד על השביל ובסמוך לו, הגם שהתאורה אינה חזקה מאוד. בהקשר זה יודגש כי ביצעתי את הצפייה בתנאי התאורה כפי שטען הנאשם שהיו במקום בזמן האירוע. זאת ועוד, כאשר הצפייה הייתה אל עבר הנאשם התרשמתי כי ניתן להבחין בדמותו בצורה ברורה יותר ובולטת יותר מאשר בבאת כוחו, וזאת נוכח מימדי גופו הגדולים יחסית.

במסגרת התרשמותי האמורה לקחתי בחשבון את העובדה שהצפייה שערכתי בוצעה מחוץ לבניין, מהצד החיצוני של החלון, בעוד העדה צפתה באירוע מתוך הדירה, כשעל החלון סורגים וזגוגית ולא ניתן לדעת היכן בדיוק עמדה ובאיזה גובה עמדה, וכן לקחתי בחשבון את הבדלי הגבהים ביני לבין העדה. לפיכך, ביצעתי את הצפייה כשראשי צמוד ככל הניתן לחלון, ממספר נקודות לאורך כל החלון, תוך שינוי הגובה של ראשי, גם עד לחלק התחתון ביותר של החלון, ובחנתי את זווית הראיה ואת תנאי הראות בצורה קפדנית וזהירה. לאור האמור, ובשים לב לכך שדירת העדה ממוקמת בקומת קרקע/מרתף, כך שהדעת נותנת שאין הבדלים ממשיים בין גובה הקרקע מחוץ לדירה ובתוך הדירה, ולכך שהמרחקים בין המקום בו היה ראשי בעת הצפייה לבין המקום בו היה ראשה של העדה בעת האירוע הנם זניחים בהתחשב בכלל הנתונים הפיסיים של המקום ושל מיקום העדה, הנאשם ושב. בעת האירוע, סבורני כי אין בנתונים האמורים כדי לפגום באופן ממשי במשקל הצפייה שערכתי לצורך בחינת עדות העדה והתרשמותי מזווית הראיה ומתנאי הראות.

אשר על כן, התרשמותי הבלתי אמצעית מהביקור במקום ומהצפייה מחזקת את המסקנה שהעדה ראתה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראיה ובתנאי ראות סבירים.

37. ההגנה טוענת שהעדה פירשה לא נכון את האירוע כהווייתו, נוכח קיומה של **הטיה קוגניטיבית**. לטענת ההגנה, במציאות ש.ב. הייתה שרויה באותה העת בסערת רגשות וצעקה והנאשם רק ניסה להרגיעה באמצעות מגע פיסי, ואולם העדה הייתה נתונה להטיה קוגניטיבית ועל כן תפסה את אירוע קלטה אותו באופן שגוי ופירשה אותו לא נכון בכך שסברה שהנאשם מכה את ש.ב. בניגוד לרצונה.

38. טענת ההטיה הקוגניטיבית היא טענה מוכרת בעולם הפסיכולוגיה והיא אף קנתה לה אחיזה מסוימת בעולם המשפט. מהות הטענה היא כי ישנה נטייה שיטתית ונורמלית שלבניאדם לטעויות בתפיסה, בקידוד, בזיכרון, בחשיבה אובייקטיבית, במיוחד כאשר מתקיימים תנאים מסוימים הגורמים לבני אדם להשתמש בקיצור דרך כדי לפשט את הליכי החשיבה ולקצרה את הזמן הדרוש לקבלת החלטות, כגון שימוש בקונספציות לא מודעות.

במישור המשפטי-פלילי, כאשר ההגנה טוענת להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית ביחס לעדותו של עד שנמצא מהימן על ידי בית המשפט עליה להראות תחילה כי באותו מקרה מתקיימים נתונים המעודדים הטיה קוגניטיבית. בין הנתונים הרלוונטיים לבחינת אפשרות התקיימותה של הטיה קוגניטיבית ניתן לציין נתונים המשפיעים על הצורך בפישוט תהליכי חשיבה ובקיצור הזמן הדרוש לקבלת החלטות, לרבות משך הזמן בו האדם נחשף לאירוע ונדרש לתפוס את האירוע, לקודד אותו, לקלוט אותו, לעבד אותו ולהבין אותו; התנאים הסביבתיים ומידת המאמץ הנדרש מהאדם כדי לקלוט את האירוע, לקודד אותו ולעבד אותו בתנאים אלו; כמות הנתונים הסביבתיים אותם נדרש האדם לקלוט, לקודד ולעבד; אופי הזירה שבה התרחש האירוע; מידת ההיכרות של העד עם הדמויות שראה; כמות המידע ועושר המידע החזותי והקולי שהצליח העד לקלוט ולזכור, והיכולת לאמת מידע זה בדיעבד; מצבו הנפשי של העד במהלך האירוע ומעורבותו בו; שיחות של העד עם עדים אחרים תוך כדי האירוע, קליטתו, קידודו ועיבודו; השלב בו גיבש אותו אדם את תפיסתו לגבי האירוע; פרק הזמן שחלף מאז החשיפה לאירוע ועד לרגע בו נדרש אותו אדם למסור את זיכרונו לגבי האירוע ועוד. כמו כן, ניתן לציין נתונים המגבירים את סבירות השימוש בקונספציות בלתי מודעות, כגון סטריאוטיפים אתניים, ידיעות מוקדמות של העד, נסיבות טיפוסיות של אירוע בעל אופי מסוים ושל מעורבים בעלי תכונות מסוימות, חוויה אישית קודמת של העד, ועוד. חלק מנתונים אלו מובאים במאמר אליו הפנתה ההגנה: V. E. Beety, *What The Brain Saw: The Case of Trayvon Martin and The Need for Eyewitness Identification Reform*,

. Denver University Law Review, Vol.90:2, 330

לאחר מכן, יש לבחון את הטענה גם לאור עדות העד והתרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט ממהימנותו. לבסוף, יש לבחון את הטענה לאור יתר הראיות במשפט, כדי לבחון האם הן מחזקות את העדות ומחלישות את טענת ההטיה או האם הן מחלישות את העדות ומחזקות את החשש להטיה. רק לאחר בחינת כלל האמור לעיל יכול בית המשפט לקבוע האם יש ממש בטענת ההטיה הקוגניטיבית במקרה מסוים והאם יש בה כדי לפגום במידה ממשית במשקלה של העדות.

זאת ועוד, כאשר ההגנה לא מאשרת את התיאור הפיסי-עובדתי שמוסר העד בגרסתו ולא מסתפקת בתקיפת פרשנותו לתיאור זה, אלא טוענת גם כי התיאור הפיסי-עובדתי שמסר העד אינו נכון, כמו במקרה דנן, בו לטענת ההגנה הנאשם לא הכה באמצעות ידיו את ש.ב. בגופה כפי שהעידה העדה אלא רק חיבק אותה ו"ספג את כאבה", טענת ההטיה הקוגניטיבית מכוונת לא רק כנגד הפרשנות והשיפוט של האירוע על ידי העד אלא גם כנגד תפיסת האירוע על ידי העד והזיכרון שלו אותו. זוהי טענה קיצונית יותר של הטיה קוגניטיבית, המטילה על הטוען אותה נטל נכבד יותר לשם ביסוסה.

39. במקרה דנן, אין חולק שמדובר באירוע שהתרחש בין גבר לאישה, שמימדי גופו של הנאשם גדולים משל ש.ב., שהאירוע התרחש בשעת לילה, ושנשמעו באירוע צעקות. בכל אלו יש כדי ליצור תנאים העלולים לכאורה להביא לשימוש בקונספציות בלתי מודעות, ועל כן יש בכך כדי להצדיק את בחינת האפשרות שמא במקרה דנן הייתה נתונה העדה להטיה קוגניטיבית.

עם זאת, **בחינת נסיבות המקרה דנן, בחינת מהימנות העדה, ובחינת העדות לאור יתר הראיות במשפט, מובילה למסקנה כי האפשרות שבמקרה דנן התקיימה הטיה קוגניטיבית אצל העדה כנטען על ידי ההגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאורטית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי במשקל העדות ולמנוע ביסוס ממצאים על סמכה.**

40. ראשית, מגרסת העדה עולים מספר נתונים חשובים אשר מצמצמים את ההסתברות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן, במיוחד כאשר הטענה מכוונת גם לתפיסת האירוע על ידי העדה וזיכרונה אותו:

1. העדה לא צפתה באירוע באופן אקראי במקום שאינו מוכר לה (כמו במקרה של עד ההולך ברחוב ונחשף אקראית לאירוע פתאומי), אלא היא צפתה באירוע מחלון ביתה, כאשר תנאי הראות, תנאי המקום, וזוויות הראיה מוכרים לה. נתון זה מצמצם את כמות המידע שהעדה נדרשה לקלוט ולעבד במהלך האירוע ואפשר לה להתרכז בתפיסת האירוע עצמו, בקליטתו ובעיבודו;
2. משך הזמן בו צפתה העדה באירוע לא היה קצר, נקודתי ורגעי, אלא הוא נמשך זמן מה. תפיסת האירוע, קליטת האירוע ועיבודו במשך זמן זה נתנו בידי העדה את הכלים הדרושים כדי להבין מה טיב האירוע בו היא צופה, ויש בכך כדי לצמצם את החשש מפני טעות, בלבול או פרשנות מוטעית;
3. אין חולק כי במהלך האירוע הנאשם וש.ב. זזו ממקום למקום. על כן, העדה צפתה באירוע במשך זמן מה, כשהנאשם וש.ב. אינם סטטיים, באופן שמגביר את יכולתה להבין את טיב האירוע בו היא צופה ולהימנע מטעויות, בלבול או פרשנות מוטעית, וזאת הגם שהעדה העידה שהנאשם היה עם

גבו אליה ושהיא לא ראתה את פניה של ש.ב.;

4. חרף העובדה שהאירוע התרחש בשעת לילה, וחרף העובדה שהעדה צפתה באירוע מבעד לחלון דירתה, העדה העידה כי תנאי הראות במקום בזמן האירוע היו סבירים, וכי הייתה לה זווית ראייה טובה על הנאשם ועל ש.ב..

טענה זו של העדה אוששה, כאמור, באופן ממשי, לאחר ביצוע הביקור במקום והתרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט. נתון זה מחזק את המסקנה שהעדה קלטה את האירוע ועיבדה אותו בתנאים סבירים ובצורה טובה ומדויקת. העובדה שתנאי הראות, זווית הראיה ומרחק הראיה לא תועדו על ידי המשטרה בזמן אמת, אינה פוגמת באופן ממשי במסקנה זו במקרה דנן, הן נוכח מהימנותה של העדה ומשקל גרסתה גם בעניין זה, והן נוכח המסקנות מהביקור במקום, אשר נערך בתנאים קרובים ככל הניתן לתנאים ששררו באירוע ובהתחשב בסייגים ובמגבלות הנובעים מהשוני בין נקודות הצפייה של העדה ושל בית המשפט, וכן נערך בתנאי התאורה שהציג הנאשם עצמו בעת הביקור במקום;

5. לדברי העדה הגם שאינה מכירה את הנאשם ואת ש.ב., אין זו הפעם הראשונה שהיא רואה את הנאשם (עמוד 8 לפרוטוקול, שורות 9-11). גם נתון זה מצמצם את כמות המידע שהיה עליה לתפוס, לקלוט ולעבד באירוע ואפשר לה להתרכז בתפיסת האירוע, בקליטתו ובעיבודו.

בהקשר זה יוער, כי העדה העידה שבעבר נחשפה לצעקות של הנאשם, לרבות כלפי ש.ב. והילד, ואף התקשרה בעבר למשטרה לאחר ששמעה צעקות מחשש שיקרה דבר מה (עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 17-19; עמוד 9, שורות 29-31; עמוד 10, שורות 2-4, 23-27; הודעת העדה במשטרה, נ/9, שורות 5-7), אך היא לא העידה כי טרם האירוע ידעה או סברה שהנאשם הוא אדם אלים פיסית. מכאן, שאין בחשיפתה של העדה לצעקות הנאשם בעבר כדי להגביר במידה ממשית את האפשרות להטיה קוגניטיבית. כמו כן, אין חולק כי העדה היא עדה ניטראלית ונטולת מניע לסבך את הנאשם, ואין טענה כי העדה חוותה בעבר אירוע דומה בעצמה או שנחשפה לאירוע דומה, וגם נתונים אלו מצמצמים את האפשרות להטיה קוגניטיבית;

6. העדה מסרה בעדותה שבנוסף לכך שראתה את האירוע, היא גם שמעה צעקות וחילופי קללות בין הנאשם לבין ש.ב. (עמוד 6 לפרוטוקול, שורות 28-30; הודעת העדה במשטרה, נ/9, שורות 2-3; דו"ח הפעולה של השוטר בעדני, ת/2). על כן, העדה לא רק ראתה את האירוע כ"סרט אילם" אלא גם שמעה את חילופי הדברים בין הנאשם לבין ש.ב., ונתון זה תורם משמעותית ליכולתה של העדה להבין כהלכה את טיב האירוע שראתה, מבלי לטעות, להתבלבל או לפרש לא נכון.

כמו כן, נתון זה משתלב עם דבריהם של הנאשם ושל ש.ב. עצמם במשטרה, לפיהם אכן היה ויכוח מילולי קולני ביניהם במהלך האירוע (דו"ח הפעולה של השוטר בעדני, ת/2; הודעת הנאשם ת/1, שורה 4).

יצוין, כי בתחילה מסרו הנאשם וש.ב. במשטרה, כאמור, כי התווכחו ביניהם וצעקו, כפי שאף מסרה העדה, אך בהמשך, מסרו כי ש.ב. התווכחה עם אחיה בטלפון וצעקה עליהם, וכי למעשה לא היה ויכוח בין הנאשם לבין ש.ב.. ברי כי משקלה של גרסה מאוחרת זה נמוך, כפי שיפורט בהמשך. סבורני כי בכך יש כדי לחזק את המסקנה שהבנת העדה את האירוע שראתה ושמעה הייתה הבנה נכונה ותואמת את המציאות;

7. העדה הוסיפה ופירטה בגרסתה פרטים מדויקים אודות מה שראתה ושמעה באירוע, כגון העובדה שבמהלך האירוע שמעה ילד שצועק לש.ב. לברוח מהמקום (עמוד 6 לפרוטוקול, שורה 33; עמוד 7, שורות 5-6; הודעת העדה במשטרה, נ/9, שורות 3-4) וכגון העובדה שראתה בידה של ש.ב. בקבוק אלכוהול (הודעת העדה במשטרה, נ/9, שורה 11). הבחנתה של העדה בפרטים אלו וזיכרונה אודותיהם, תומכים במסקנה שהעדה תפסה את האירוע, קלטה אותו ועיבדה אותו בצורה טובה ומדויקת;

8. כאמור, העדה מסרה שבמהלך האירוע שמעה ילד שצועק לש.ב. לברוח מהמקום. לא הועלתה כל טענה שהעדה לא שמעה נכונה דברים אלו והעדה לא נחקרה בסוגיה זו. כמו כן, גם העד מ' ב' מסר ששמע ילד צועק ובהמשך אף בוכה, באופן המחזק את דבריה אלו של העדה. על כן, העובדה שהילד צעק לש.ב. שתברח מהמקום מחזקת את המסקנה שהעדה פירשה נכון ובמדויק את שראתה ולא הייתה נתונה להטיה קוגניטיבית, שכן אין סיבה שהילד יצעק לש.ב. לברוח אם הנאשם רק חיבק אותה מתוך ניסיון להרגיעה ולעומת זאת קריאתו של הילד לש.ב. לברוח מהמקום מתיישבת היטב עם דברי העדה שהנאשם היכה את ש.ב. מכות של ממש, בניגוד לרצונה;

9. העדה צפתה באירוע כעדת ראייה המתבוננת מהצד, ולא כמי שמעורבת באירוע עצמו. כמו כן, העדה לא דיווחה על שינוי במצבה הנפשי במהלך האירוע, כגון מצב דחק וכד'. בנוסף, העדה לא העידה כי בעת שצפתה באירוע היא ניהלה שיחה עם אנשים נוספים שצפו באירוע תוך כדי הצפייה. נתונים אלו משפרים את יכולתה של העדה לקלוט את האירוע, לתפוס אותו, לקודד אותו ולעבד אותו כהלכה וללא הטיה קוגניטיבית;

10. העדה לא מיהרה להתקשר למשטרה כבר בתחילת האירוע, אלא המתינה עד לסיומו, ורק לאחר שהגיעה משטרה למקום פנתה לשוטר ומסרה את גרסתה לאשר ראתה. נתון זה מלמד כי העדה לא מיהרה לגבש תובנות באשר לטיב האירוע, ורק לאחר שצפתה באירוע כולו במשך מספר דקות שוכנעה שמדובר באירוע תקיפה המצדיק דיווח למשטרה. אכן, ייתכן שהעובדה שהעדה ראתה את שוטרים במקום השפיעה גם על הבנתה ביחס לטיב האירוע בדיעבד, אך ההתרשמות מעדות העדה בעניין זה (עמוד 6 לפרוטוקול, שורה 27 - עמוד 7 לפרוטוקול, שורה 16), כמו גם בחינת דבריה של העדה לשוטר במקום (ת/2) ובהודעתה במשטרה (נ/9) מלמדים כי בעת שהעדה ניגשה לשוטר במקום הבנתה ביחס לאירוע כבר הייתה מגובשת וכי לנוכחות המשטרה במקום לא הייתה השפעה של ממש על הבנתה את האירוע בדיעבד.

במקביל, העדה מסרה את גרסתה לאירוע שראתה מיד בסמוך לאחר האירוע, לשוטר שהגיע למקום ומאוחר יותר בתחנת המשטרה, כך שגרסה זו נמסרה כאשר זיכרונה מהאירוע היה טרי ומידי. העדה חזרה על גרסה זו גם בעדותה בבית המשפט.

41. שנית, כאמור, קבעתי, בין היתר על סמך התרשמותי הבלתי אמצעית מהעדה, כי מדובר בעדה מהימנה, אשר יש להעניק לעדותה משקל ראייתי ממשי.

טענת ההטיה הקוגניטיבית והאפשרות שהעדה טעתה או התבלבלה בתפיסת האירוע וקליטתו או פירשה לא נכון את הדברים שראתה הוטחה בעדה בצורה ברורה ומפורשת במסגרת חקירתה הנגדית, והיא שללה אפשרויות אלו באופן פוזיטיבי ונחרץ, ועמדה על כך שש.ב. לא השתוללה, שהיו ויכוח וצעקות, בעיקר מצד הנאשם, שהיו

מכות של ממש מצד הנאשם כנגד ש.ב., ושלא מדובר ב"ספיגת כאב" או בחיבוק או משהו דומה. סבורני כי יש להעניק משמעות ממשית לעמדתה של העדה.

אמנם, לעיתים, כאשר מתקיימת הטיה קוגניטיבית, לא ניתן לראות בעמידתו של העד על גרסתו כנתון השולל את האפשרות להטיה קוגניטיבית, נוכח הנטייה הטבעית של עד להתבצר בעמדתו המשוכנעת, במיוחד לאחר שעמדתו זכתה לגיבוי חיצוני (מעצם הגשת כתב האישום). ואולם, במקרה דנן, בשים לב לטרחו, להשקעת הזמן, לחוסר הנעימות, ולצורך להתמודד מול טענות הנגד של הנאשם, הכרוכים במסירת גרסה מפלילה כנגד הנאשם במשטרה ובבית המשפט, דומה כי לא הייתה לעדה, שאין חולק כי היא נטולת עניין אישי, כל סיבה לפנות למשטרה מלכתחילה, ובוודאי שלא להמשיך ולעמוד על גרסתה בחקירת המשטרה ובעדותה בבית המשפט, אלמלא הייתה משוכנעת לחלוטין בדבריה ביחס למה שראתה ושמעה, ופעלה מתוך אזרחות טובה ואחריות. העדה יכולה הייתה לבחור שלא להתערב ולא לפנות למשטרה מלכתחילה, ואף יכולה הייתה לסייג את דבריה ולאשר את טענות ההגנה בדבר טעות או בלבול או פרשנות שגויה במהלך עדותה, וכך לחסוך מעצמה את הקשיים האמורים, מבלי שאיש היה בא אליה בטענות. אולם, חרף הקשיים האמורים, העדה בחרה, לכל אורך הדרך, לעמוד על דבריה בעקביות, באופן המלמד על מידת הודאות שלה ביחס למה שראתה, על היעדר ספקות בקרבה גם כאשר אפשרות הטעות או הבלבול או הפרשנות השגויה הוצגה לה באופן ישיר וברור. זאת ועוד, עדותה של העדה בבית המשפט הייתה זהירה, מדודה ובלתי מגמתית (ראו, למשל: עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 24-29; עמוד 8, שורה 20), והיא לא הותירה כל רושם של עדה דווקנית המתבצרת בעמדתה ולהוטה לסבך את הנאשם. על כן, עם כל הזהירות המתחייבת, ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מתשובות העדה בסוגיה זו, סבורני כי יש בכך כדי לחזק במידת מה את המשקל שניתן לייחס לעדותה ולהקטין את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן.

42. שלישית, בחינת עדות העדה לאור יתר הראיות במשפט, ובמיוחד לאור עדותו של עד התביעה הנוסף, מר מ' ב', מעלה כי יתר הראיות מחזקות את עדות העדה ומצמצמות עד מאוד את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן.

כפי שיפורט בהמשך, במסגרת ראיות המאשימה העיד עד ראיה נוסף לאירוע, מר מ' ב'. ניתוח עדותו של עד זה יובא בהמשך, אך כבר עתה יצוין כי עדותו נמצאה מהימנה בעיני ומצאתי להעניק לה משקל של ממש. כמו כן, גם לגבי העד ב' אין מחלוקת כי הוא עד ניטראלי, שאינו מכיר את הנאשם ואת ש.ב., ואין בפי ההגנה כל טענה למניע מצדו לסבך את הנאשם. העד ב' מסר את גרסתו, במשטרה ובעדותו בבית המשפט, באשר לדברים שראה ושמע באירוע. גרסתו של העד ב' מציגה תיאור עובדתי דומה לתיאור שמוסרת העדה נ' ב', וגם הוא שלל באופן פוזיטיבי את תזת ההגנה שוצגה לו בדבר השתוללותה של ש.ב. בשל ויכוח עם אחיה ו"ספיגת כאבה" על ידי הנאשם בדרך של חיבוק או בדרך דומה, שלל את האפשרות שטעה או התבלבל או פירש לא נכון את מה שראה, ועמד על גרסתו באשר למה שראה ושמע ועל כך שראה את הנאשם מכה את ש.ב. מכות של ממש. בדומה לעדותה של העדה ב', גם העד ב' העיד כי ראה את הנאשם מכה את ש.ב. באמצעות ידיו בפלג גופה העליון, באזור הכתפיים והראש, גם הוא העיד שצפה באירוע שנמשך מספר דקות, כאשר הנאשם וש.ב. זזים ממקום למקום, גם הוא העיד על כך ששמע צעקות וחילופי קללות בין הנאשם לבין ש.ב., גם הוא העיד על כך שראה ילד כבן 6-8 במקום ושמע אותו צועק, וגם הוא העיד על כך שראה בקבוק בידה של ש.ב..

העד ב' צפה באירוע מזווית שונה לחלוטין מהזווית בה צפתה באירוע העדה ב' - מחלון ביתו, שנמצא בקומה השנייה של בניין שממול לביתו של הנאשם. מגרסאות העדים ב' וב' באשר למיקום של הנאשם ושל ש.ב. בזמן

שצפו בהם עולה כי כל אחד מהעדים ראה למעשה חלקים שונים של האירוע - העדה ב' ראתה את הנאשם ואת ש.ב. כשעמדו על שביל הכניסה לבנין ועל הדשא הסינטטי בסמוך לו, ואילו העדה ב' ראה אותם כשעמדו ברחבה שמתחת לבנין בו מתגורר הנאשם ובהמשך ברחוב. אין חולק כי לא היה כל קשר בין העדה ב' לבין העדה ב', לפני האירוע, במהלכו או לאחריו, וכל אחד מהם פנה באופן עצמאי למשטרה.

הנה כי כן, מדובר בשתי עדויות מפורטות, דומות ומשלימות, של שני עדי ראיה ניטראליים ובלתי תלויים, שראו את האירוע מזוויות שונות ובמיקומים שונים ומסרו את גרסתם למשטרה בנפרד בזמן האירוע או בסמוך לאחריו, ואשר שוללים באופן פוזיטיבי את תיזת ההגנה ועומדים על גרסתם.

לפיכך, סבורני כי לשילובן של עדויות העדים ב' וב' יש במקרה דנן כוח ראייתי איגבורי (סינרגטי) ממש, והעדויות מציגות למעשה תצורף ברור וחד משמעי באשר לתיאור האירוע ונסיבותיו. בכך יש כדי לצמצם עד מאוד את האפשרות להתקיימות הטיה קוגניטיבית במקרה דנן מצד שני העדים, עד כי אפשרות זו הופכת לתיאורטית וערטילאית בלבד.

43. יתר הראיות שהוגשו ונשמעו במשפט מחזקות גם הן את עדות העדה ב' ומצמצמות את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית מצדה במקרה דנן.

כאמור לעיל, תוצאות הביקור במקום שנערך על ידי בית המשפט חיזקו את טענת העדה כי צפתה באירוע וראתה אותו בבירור.

גם גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. מחזקות במידת מה את עדותה של העדה. כאמור, גם הנאשם וגם ש.ב. מסרו לשוטר שהגיע למקום מיד לאחר האירוע כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני (ראו **ת/2** - דו"ח פעולה של השוטר רועי בעדני, שהוגש בהסכמה ללא חקירת השוטר, קרי תוך הסכמת ההגנה לאמיתות תוכנו). הנאשם חזר על דברים אלו גם בהודעתו במשטרה בסמוך לאחר האירוע (**ת/1**), שאף היא הוגשה בהסכמה וללא חקירת גובה ההודעה). רק בהמשך שינו הנאשם וש.ב. את גרסתם וטענו כי לא היה ביניהם ויכוח מילולי. אישורם המידי והספונטאני של הנאשם ושל ש.ב. כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני מתיישב עם עדות העדה אודות הדברים שראתה ושמעה, הן באשר לצעקות ולקללות שהעדה שמעה והן באשר לרקע לתקיפה הפיסית של ש.ב. על ידי הנאשם.

44. אשר על כן, **בחינת נסיבות המקרה דנן, בחינת מהימנות העדה, ובחינת העדות לאור יתר הראיות במשפט, מובילה למסקנה כי האפשרות שבמקרה דנן התקיימה הטיה קוגניטיבית אצל העדה כנטען על ידי ההגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאורטית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי במשקל העדות ולמנוע ביסוס ממצאים על סמכה.**

45. לאור המקובץ - **אני קובע כי העדה נ' ב' הנה עדה מהימנה ואני מוצא להעניק לעדותה משקל ראייתי ניכר.**

עדות העדה מ' ב'

46. מ' ב' הוא אחד משני עדי הראיה שהיו עדים לאירוע, והוא זה שהתקשר למשטרה במהלך האירוע ודיווח בזמן אמת על האירוע למוקד 100. העדה העיד בבית המשפט, וכן הוגשו בהסכמה

הודעתו במשטרה (8/נ), ודיסק הכולל את הקלטת שיחתו של העד עם מוקד 100 של המשטרה בזמן אמת (5/ת).

47. העד הנו שכנו של הנאשם, ומתגורר בקומה השנייה באחד הבניינים שממול לבניין בו מתגורר הנאשם, כאשר חלון חדר המגורים בדירתו פונה לרחוב. בזמן הרלוונטי לכתב האישום התגורר בדירה כחודשיים. אין חולק כי אין לעד כל לו קשר אישי לנאשם או לש.ב.. העד העיד כי מעולם לא היה בינו לבין הנאשם סכסוך כלשהו.

48. בעדותו, העד התקשה לזכור את פרטי האירוע נוכח הזמן שחלף, ואישר כי הדברים שמסר בהודעתו במשטרה (8/נ) הם אמת (עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 17-18).

49. לדבריו העד, ביום האירוע, בעקבות כך ששמע צעקות של ילד כבן 6 הוא ניגש לחלון דירתו הפונה לרחוב, והבחין בנאשם מכה את אשתו, ברחבה מתחת לאחד הבניינים "מצד ימין ממול" (עמוד 13 לפרוטוקול, שורה 24).

העד התקשה לזכור לפרטי פרטים את האירוע ותיאר: "לא זוכר בדיוק, היו מכות לפנים ובשלב מאוחר היו בעיטות, אני לא זוכר בדיוק את המכות אבל היו מכות." (עמוד 13, שורות 30-31). בהמשך דבריו סיפר העד כי הנאשם חבט בש.ב. בכתף ובפנים בעוצמה חזקה.

בחקירה הנגדית, עומת העד עם העובדה שבהודעתו במשטרה לא מסר כי תקיפת הנאשם כללה גם בעיטות בש.ב., והעד והשיב "אני לא יודע איך אני מסביר את זה. ממה שיצא לי לקרוא, אני זוכר מכות בכתפיים ואני זוכר בחוץ ברחוב, ואני חושב שאני זוכר בעיטות. אני לא זוכר את המיקומים בגוף בצורה ברורה... אני חושב שהיו בעיטות, אני יודע שהייתה אלימות ואני לא זוכר את המיקומים... אני יכול לומר בכללי שהייתה אלימות לא קלה ושהאישה לא ברה" (עמוד 19, שורות 1-12). העד שב והעיד כי עוצמת המכות הייתה חזקה.

50. לדבריו העד בשלב האחרון של האירוע המתלוננת ניסתה "להחזיר" לנאשם. לאחר שהוצגה לעד הודעתו במשטרה העיד כי ש.ב. ניסתה להדוף את הנאשם ואולי גם היכתה אותו, אך הוא אינו זוכר (עמוד 16 לפרוטוקול, שורות 3-4). בחקירה הנגדית הסביר העד כי הוא זוכר שהאישה הדפה את הנאשם בחלק האחרון, וייתכן שגם דחפה אותו בחלק הראשון של האירוע, ולכך גם התכוון בהודעתו (עמוד 21 לפרוטוקול, שורות 1-5).

בהתייחס להתנהגות ש.ב. במהלך האירוע העיד העד כי התרשם שהיא הייתה "חזקה" ועמדה בסמוך לנאשם, ולא נמלטה מהמקום. בחקירה הנגדית העד אישר כי כאשר התקשר למשטרה (5/ת) הביע תמיהה מדוע ש.ב., אשר הוכתה על ידי הנאשם, נותרה לעמוד מולו, ולא הלכה מהמקום. העד אישר עוד כי בהודעתו במשטרה ציין כי ש.ב. לא פחדה מהנאשם.

51. בהודעתו במשטרה (8/נ) מסר כי הבחין שהאישה החזיקה בבקבוק בחלק מהאירוע. העד עומת עם העובדה כי לא חזר על דברים אלו בעדותו בבית המשפט, והשיב כי בעת העדות לא זכר את הדברים ורק לאחר שקרא את ההודעה במשטרה נזכר בזה. העד הוסיף ואמר שייתכן שהאישה נטלה את הבקבוק מפח מחזור סמוך, שכן השניים עמדו ליד הפחים, אך הוא אינו זוכר זאת כעת ויש להעדיף את גרסתו בעניין במשטרה (עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 20-25).

בהתייחס לדבריו בהודעתו במשטרה לפיה סבר כי יתכן שהאישה החזיקה בבקבוק על מנת להגן על עצמה, אמר העד כי זו פרשנות שלו לסיטואציה, וכי האישה לא הכתה את הנאשם באמצעות הבקבוק אלא הדפה אותו בידה.

52. בשלב מסוים של האירוע העד צעק לעבר הנאשם, כי אם לא יחדל ממעשיו הוא יתקשר למשטרה. לאחר שלא הייתה התייחסות לדבריו מצד הנאשם ושב, העד התקשר למשטרה.

לדבריו הנאשם המשיך להכות את שב, ובשלב מסוים שב, יצאה לרחוב, ולאחר מכן חזרה פנימה. מספר דקות לאחר מכן הגיעה למקום האירוע משטרה.

לדבריו, באירוע נכחו הנאשם, שב, וילד כבן 6.

53. בהתייחס ליכולתו לראות מחלון דירתו את האירוע העיד כי המרחק בין החלון לבין מיקום קרות האירוע הוא כ-15 מטרים, והוסיף "אני יכול לראות את מה שקורה מתחת לבניינים. אני רואה מלמעלה למטה." (עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 7-8).

העד לא זכר את מצב התאורה בעת האירוע שהתרחש כאמור בשעות הערב, ולאחר שרוענן זכרנו באמצעות הודעתו במשטרה העיד כי הייתה תאורת רחוב רגילה.

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי הוא מתגורר בדירה בבניין כפי שהוצג לו בתצלום - 5/נ, ובסרטון ההגנה שנשמר על גבי דיסק או קי - 7/נ. העד אישר כי מקום האירוע הוא במקום עליו הצביע הנאשם בסרטון 7/נ. העד עמד על כך כי הבחין היטב באירוע מחלון דירתו, וזאת למרות המרחק למקום האירוע, שעת החשכה, ותנאי הסביבה שכללו עמוד חשמל ברחוב ועמודי בטון מתחת לבניין של הנאשם, ומכוניות שחונות ברחוב (עמוד 22 לפרוטוקול, שורות 1-6).

כמו כן, לדבריו אירוע התקיפה בו צפה נמשך כ-10 דקות, וזאת בהתבסס על הודעתו במשטרה (8/נ).

54. העד התקשה לזכור כיצד התנהג הילד בעת האירוע, למעט כי הוא צעק לעברו שלא יזמין את המשטרה. לאחר שרוענן זכרנו באמצעות הודעתו במשטרה, קרא מהודעתו ואמר "הילד בכה וביקש ממני לא לקרוא למשטרה... אני לא זוכר נקודתית בכל שלב מה הוא עשה... כתוב שהילד רץ מבוהל. אני זוכר את זה הוא בכה ולא רצה שאזמין משטרה." (עמוד 15 לפרוטוקול, שורות 16-18).

בחקירה הנגדית העד עומת עם העובדה כי במשטרה לא ציין שהילד ביקש ממנו שלא להזמין משטרה, והעד השיב כי הוא זוכר שכן אמר זאת במשטרה, ובכל מקרה הוא זוכר שזה אכן קרה (עמוד 21, שורות 12-13).

העד העיד כי הילד היה במקום בחלק מהאירוע, כנראה בחלקו האחרון, שהתרחש בחוץ, ברחוב (עמוד 21 לפרוטוקול, שורות 19-26).

55. בפני העד הושמעה הקלטה של השיחה בה הזמין את המשטרה (5/ת), והעד אישר כי הוא דובר בשיחה (עמוד 16, שורה 14).

56. העד שלל בתוקף את גרסת ההגנה כי הנאשם ניסה לחבק את שב, להרגיעה ולנחמה, או כי הוא פירש לא נכון את התנהגות הנאשם ושב. באירוע: "לא התבלבלתי, הייתה שם אלימות... זה

לא משהו שאפשר היה להתבלבל לגביו. אם זה היה מבלבל לא הייתי קורא למשטרה" (עמוד 16 לפרוטוקול, שורות 15-20).

גם בחקירה הנגדית העד חזר ושלל בתוקף את גרסת ההגנה לפיה המגע הפיזי בין הנאשם לש.ב. התמצה בניסיונות להרגיעה ולהשתלט עליה בעקבות סערת הרגשות הקשה בה הייתה שרויה: **"כבן אדם הגיוני זה לא יכול להיות. זה לא היה ניסיון הרגעה. יכול להיות שכן, אבל לא כך נראה לי. אני לא יודע אני לא מכיר אותם, זה לא היה נראה כאילו הוא מנסה להרגיע אותה. זה נראה כמו מריבה... נכון. כשאת נותנת את ההקשר זה לא נראה לי הגיוני מה שאת אומרת"** (עמודים 12-14 לפרוטוקול).

57. לטענת המאשימה עדותו של העד מ' ב' היא מהימנה, עקבית ואחידה ועל כן יש להעניק לה את מלוא המשקל.

העד מסר גרסה עקבית, החל מהדברים שמסר בזמן אמת ובאופן ספונטאני ותועדו בהקלטת שתי השיחות שערך למוקד 100 (ת/5), עבור להודעתו במשטרה (נ/8) וכלה בעדותו בבית המשפט.

לשיטת המאשימה העד מ' ב' הוא עד ראיה אובייקטיבי, שאינו מכיר את הנאשם ואת ש.ב. ואין לו כל מניע לטפול על הנאשם אשמת שווא.

כמו כן הוא אינו מכיר את העדה נ' ב' והוא הבחין באירוע מזווית שונה ממנה וכאשר הנאשם וש.ב. עמדו במיקומים שונים מאלו שבהם ראתה אותם העדה ב', אך בכל זאת מסר תיאור דומה מאוד לתיאור שמסרה ב'.

העד שלל בתוקף את גרסת ההגנה כי הנאשם חיבק את ש.ב., ודבק בגרסתו כי הוא תקף אותה, בדיוק באותו האופן שתיארה העדה ב'.

בביקור שערך בית המשפט במקום האירוע, שכלל גם צפייה על המקום מחלון ביתו של העד, בדיוק מאותה הנקודה ממנה צפה העד באירוע, התרשם בית המשפט באופן בלתי אמצעי כי ניתן להבחין בנאשם עומד בשני האזורים שבהם העד הבחין בנאשם ובש.ב. על פי גרסתו, שני אזורים שאותם העדה ב' לא יכולה הייתה לראות. בכך יש כדי לחזק את אמינות עדותו של העד ואת משקלה.

58. לטענת ההגנה אין לתת משקל ממשי לעדות העד מ' ב'.

לטענת ההגנה גם העד ב' פירש באופן מוטעה את האירוע שראה.

ההגנה אינה טוענת כי העד ניסה להטיח אשמת שווא בנאשם, אלא הוא פירש לא נכון את האירוע כהווייתו. ש.ב. הייתה שרויה באותה העת בסערת רגשות וצעקה והנאשם רק ניסה להרגיעה באמצעות מגע פיסי.

גם פרשנותו המוטעית של העד ב', לפיה סבר כי הנאשם תקף את ש.ב., נובעת מהטיה קוגניטיבית, נוכח העובדה שמדובר בגבר ואישה, נוכח גודלו הפיסי של הנאשם לעומת ש.ב., נוכח הצעקות בשעת לילה, נוכח החשכה ותנאי התאורה (שלא תועדו על ידי המשטרה בזמן אמת), נוכח מרחק הצפייה, ונוכח זווית הראיה שהופרעה על ידי עמוד התאורה ברחוב, עמודי הבטון מתחת לבניין והמכוניות ברחוב.

לשיטת ההגנה, לעד ב' יש נטייה להשלים פרטים שאינם ידועים לו על סמך השערות, ובכך יש כדי לחזק את המסקנה שפירש את טיב האירוע שראה באופן שגוי ואף השלים פרטים שלא התרחשו, כחלק מההטיה הקוגניטיבית. כך, העד העיד כי הנאשם בעט במתלוננת, עובדה אשר לא מסר כלל בהודעתו במשטרה. כך גם

אשר כי הסיק, על סמך פרשנותו הסובייקטיבית לסיטואציה שראה, ש.ש.ב. החזיקה בבקבוק זכוכית על מנת להגן על עצמה. בנוסף, דברי העד כי הנאשם הכה בעוצמה את ש.ש.ב. אינם עולים בקנה אחד עם העובדה של.ש.ב. לא היו כלל חבלות על פניה וגופה, ונתון זה מעיד על כך שהעד נוטה להגזים בתיאוריו ולהשלים פרטים אשר לא התרחשו. זאת ועוד, במהלך הביקור שערך בית המשפט במקום הוסיף העד כי מצב התאורה במקום בעת האירוע היה טוב יותר מאשר בעת הביקור במקום, וזאת בניגוד לעדותו, שם טען כי אינו זוכר את מצב התאורה.

לא זו אף זו, לאחר שנערך על ידי בית המשפט ביקור מקום, טענה ההגנה כי נפלו מחדלי חקירה בתיק עת לא תיעדה המשטרה את תנאי השטח, הצמחייה והתאורה במקום לאחר האירוע, והדבר מקים ספק אם אכן היה באפשרות העד להבחין באירוע באופן ברור.

לשיטת ההגנה עדות העד ב' למעשה מחזקת את טענתה כי הנאשם כלל לא תקף את ש.ש.ב. בניגוד להסכמתה, שכן כבר בדיווחו למוקד המשטרה אודות האירוע הביע העד תמיהה לפיה הגם שהנאשם מכה את ש.ש.ב., הלה המשיכה לעמוד מול הנאשם ולא עזבה את המקום, והעד חזר על כך גם בהודעתו במשטרה וגם בעדותו בבית המשפט.

59. לאחר בחינה זהירה וקפדנית של עדות העד מ' ב' - לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית ואותות האמת שעלו מהעדות, לרבות בחינה פנימית של העדות, ולרבות בחינה חיצונית לאור ראיות אחרות ולאור הביקור במקום, ולאחר בחינת טענות הצדדים - באתי לכלל מסקנה כי **מדובר בעד מהימן, אשר יש להעניק לעדותו משקל ראייתי ממשי.**

60. **התרשמותי הבלתי אמצעית** מהעד ומאותות האמת שעלו מעדותו היא כי מדובר בעד אמין, ניטרלי ובלתי מגמתי, אשר מסר בביטחון עדות אמת, ברורה, מפורטת מאוד, ובעלת ליבת אירוע עקבית, קוהרנטית ואחידה. העד העיד על אשר ראה ושמע, באופן ענייני, בלתי מתלהם, ללא הגזמות, אמירות גורפות או הפרזות. העד לא היסס לומר כאשר לא זכר דבר מה, וסייג את דבריו בהתאם. העד השיב בצורה ברורה, בטוחה, מפורטת ומשכנעת לכל השאלות שהוטחו בו בחקירה הנגדית.

העד אף שלל באופן פוזיטיבי את טענות ההגנה, לפיה התבלבל או טעה בפרשנותו את האירוע, כשבפועל ש.ש.ב. השתוללה והנאשם רק "ספג את כאבה" וחיבק אותה, והתעקש כי תיאור זה אינו תואם את מה שראה, שכלל מכות של ממש בעוצמה חזקה מצד הנאשם לפניה, כתפה ופלג גופה העליון של ש.ש.ב..

אין בידי לקבל את ניסיונה של ההגנה להציג את העד כבעל נטייה להוסיף פרטים שלא התרחשו במציאות מתוך פרשנות סובייקטיבית, העשרות וסברות.

61. אין מחלוקת על כך שלעד אין כל היכרות אישית מוקדמת או מאוחרת עם הנאשם ועם ש.ש.ב., ועל כך שהוא **עד ראיה ניטרלי ונטול פניות**, שלא היה לו כל מניע לטפול בנאשם אשמת שווא שקרית, וזאת הגם שבשלבם שונים היו ניסיונות מצד ההגנה לרמז על טענה למניע זר למסירת הגרסה. בסופו של יום, גם ההגנה הסכימה כי בפנייתו של העד למשטרה ובעדותו בבית המשפט פעל העד מתוך אזרחות טובה, בתום לב, בכוונה כנה למסור בדיוק את אשר ראה על מנת לסייע לרשויות אכיפת החוק להגן על הטעונים הגנה.

על היעדר המגמתיות בעדות העד ועל היעדר כל מניע מצדו לסבך את הנאשם, ניתן ללמוד גם מבקשתו, טרם

עדות, להימנע מלהעיד נוכח אי רצונו להעיד כנגד הנאשם, שעדיין התגורר בשכנות אליו בעת העדות. למעשה, כבר בעת שפנה למוקד 100 של המשטרה במהלך האירוע, העד הביע את חוסר רצונו להיות מעורב בהמשך הטיפול בעניין בשל מגוריו בקרבת מקום ומכיוון ש"לא בא לי בעיות", כך שלמעשה כל שביקש בפנייתו למשטרה הוא להפסיק את הכאת ש.ב. על ידי הנאשם (ת/5).

מכאן, שלעד לא הייתה כל סיבה לפנות למשטרה ולערב עצמו בהליך אילו היה לו ספק בנכונות דבריו. גם לאחר שפנה למשטרה יכול היה העד לאשר שאינו בטוח בדבריו או שטעה בפרשנותו את האירוע, וכך יכול היה למנוע מעצמו את הטרחה, הקושי וחוסר הנעימות הכרוכים במסירת ההודעה במשטרה ולאחר מכן במסירת העדות בבית המשפט ובהתמודדות מול חקירה נגדית, ובמיוחד כאשר הוא עדיין שכן של הנאשם. נוכח בקשותיו של העד בעניין זה נראה כי הוא אף היה מעדיף לעשות כן. אולם, העד בחר לגלות אזרחות טובה ואחריות, ועמד על גרסתו באשר למה שראה ושמע באירוע, הן בחקירת המשטרה והן בעדותו בבית המשפט, גם לאחר שהוטח בפניו תיזת ההגנה במסגרת חקירתו הנגדית, אותה שלל פוזיטיבית, והוא אף הסכים להכניס את בית המשפט ואת הצדדים לביתו במסגרת הביקור במקום, והכל חרף הטרחה, הקושי וחוסר הנעימות הרבים.

הרושם שהתקבל מהעד הוא כי מדובר באזרח שומר חוק ואחראי, אשר כל רצונו היה למנוע פגיעה בש.ב., פגיעה אשר היה עד לה, ומעבר לכך לא היה לו כל מניע לפנות למשטרה, ובוודאי שלא היה לו כל מניע לסבך את הנאשם. בהתאם לכך, העד העיד בצורה עניינית, בלתי מגמתית, וללא כל כוונה או ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם באופן מופרז.

נתונים אלו מחזקים את משקל עדותו של העד.

62. העד מסר **תיאור עקבי ואחיד של ליבת האירוע**, שכלל חילופי צעקות וקללות בין הנאשם לבין ש.ב. ומספר מכות בעוצמה חזקה שנתן הנאשם באמצעות ידיו לש.ב. באזור הפנים, פלג הגוף העליון והכתף, וזאת בתמצית כבר בפניותיו למוקד 100 (ת/5), שם דיווח על "**גבר שמרביץ לבחורה... ברחוב... הילד צורח... דפק לה מכות**", עבור להודעתו במשטרה בהמשך (נ/8), ולדבריו לשוטרי שביקר בדירתו על מנת לתצפת על מקום האירוע ורשם מזכר (ת/4), וכלה בעדותו בבית המשפט. כמו כן, העד ציין לכל אורך הדרך כי היה ילד במקום צעק, וכן שש.ב. לא נמלטה והחל מהודעתו אף סיפר בהודעתו שהחזיקה בקבוק ביד.

עקביות ואחידות הגרסה באשר לליבת האירוע מחזקת את משקלה.

63. אכן, קיימים שינויים מסוימים בין הדברים שמסר העד בהזדמנויות השונות וכן מתעוררים לכאורה קשיים מסוימים בדברים שונים שמסר העד. אולם, שינויים וקשיים אלו אינם מהותיים ואינם יורדים לשורשו של עניין, והסבריו של העד בעדותו ביחס לעניינים אלו היו משכנעים וסבירים, ולמעשה קיומם הוא אך טבעי, שגרתי ותואם את מציאות החיים, ואף מעיד על אותנטיות הגרסה, בשים לב לנסיבות האירוע הסוער והמרגש, ולזמן שחלף מאז האירוע ועד לעדות העד בבית המשפט. כאמור, תיאור ליבת האירוע על ידי העד היה עקבי ואחיד.

לפיכך, אינני סבור כי יש בשינויים ובקשיים לכאורה כדי ללמד על מגמתיות, הגזמה, הפרזה או התלהמות מצד העד או על נטייה שלו להוסיף, אף באופן לא מודע, פרטים שלא התרחשו במציאות מתוך פרשנות סובייקטיבית, השערות וסברות.

בעדותו של העד בבית המשפט הוא העיד שהנאשם גם בעט בש.ב.. אין חולק כי העד לא סיפר דברים אלו במסגרת הדברים שמסר בהזדמנויות השונות בחקירת המשטרה. עם זאת, במשך כל עדותו בבית המשפט הדגיש העד כי מעבר למכות בפנים ובכתף הוא אינו זוכר בדיוק את טיב המכות, ולאחר שעומת עם השוני האמור הסביר **"...ואני חושב שאני זוכר בעיטות. אני לא זוכר את המיקומים בגוף בצורה ברורה... אני חושב שהיו בעיטות, אני יודע שהייתה אלימות ואני לא זוכר את המיקומים..."** (עמוד 19, שורות 1-12). הנה כי כן, העד העיד כי בעת עדותו הוא אינו זוכר את מיקומי המכות בגוף בצורה ברורה, וכן סייג את דבריו והסביר כי הוא רק חושב שהיו גם בעיטות. בשים לב לאופיו הסוער והמרגש של האירוע ולזמן הרב שחלף ממועד האירוע ועד למועד העדות, הסברו של העד הוא סביר ומשכנע, ותואם את מציאות החיים. כמו כן, הסברו של העד שולל מגמתיות או ניסיון להשחיר את פני הנאשם, שכן העד סייג את דבריו והבהיר כבר מראשית עדותו כי אינו זוכר היטב את טיב המכות ואת המיקומים. הסברו של העד גם שולל את הטענה שהעד נוטה להוסיף פרטים שלא התרחשו במציאות על סמך השערות, שכן העד לא אמר דבר ממנו ניתן ללמוד שמדובר בהשערה או בסברה, או בפרשנות לא מודעת.

הבדלים נוספים הקיימים בין דברי העד בעדותו לבין הדברים שמסר במשטרה, כגון בעניין תגובותיה של ש.ב. במהלך האירוע ובעניין התנהגות הילד במקום, הם הבדלים מינוריים ולא מהותיים. העד הסביר כי ייחס חשיבות משנית לפרטים אלו ולא סבר שיידרש להעיד לגביהם בבית משפט ועל כן תיאור הדברים בחקירה לא היה ברור מספיק, וסבורני כי בנסיבות מדובר בהסבר סביר ומשכנע. מכאן, שאין לייחס משמעות ממשית להבדלים אלו.

בהודעתו במשטרה מסר העד כי ש.ב. החזיקה בקבוק בעת האירוע וכי ייתכן שעשתה זאת כדי להגן על עצמה: **"לדעתי היא החזיקה את הבקבוק אולי להגנה שלה כי הגבר הלך אחריה לפני שהמשטרה הגיעה"**, **"לדעתי להגן על עצמה"** (נ/8, שורות 32-33, 48). בעדותו אישר העד כי אמירתו ש.ב. החזיקה את הבקבוק כדי להגן על עצמה הנה השערה שלו. אינני סבור כי יש בכך כדי ללמד שהעד נוטה להשלים באופן לא מודע פרטים שאינם ידועים לו על סמך השערות, שכן העד הבהיר (במודע) כבר בהודעתו במשטרה שמדובר בהשערה בלבד ("לדעתי", "אולי"), וזאת בניגוד לתיאורו את ליבת האירוע, לגביו העד הבהיר לכל אורך הדרך שמדובר בדברים שראה בעיניו ושמע באוזניו. הנה כי כן, העד יודע להבחין היטב בין פרטים שקלט בחושיו לבין פרטים שהם בגדר השערה, והעד אף מקפיד להבהיר אבחנה זו בגרסתו.

בהודעת העד במשטרה ובעדותו תיאר העד שהמכות שנתן הנאשם לש.ב. היו בעוצמה חזקה, אך מהראיות בתיק עולה כי לא נצפו על גופה של ש.ב. חבלות, לא על ידי השוטר בשטח ולא על ידי החוקר. אינני סבור כי נתון זה מעיד על כך שהעד נוטה להגזים בתיאוריו ולהשלים פרטים אשר לא התרחשו. בשים לב לטיבו הסוער והמרגש של האירוע, להבדלים באופן ההתנסחות בין אדם לאדם, לניסיון החיים המלמד כי לעיתים גם מכות חזקות אינן מותירות חבלות הנראות לעין בבירור, ולעובדה ש.ב. לא נבדקה בצורה מקצועית על ידי גורם רפואי מוסמך - אינני סבור כי יש בעובדה שלא נצפו על ידי השוטרים חבלות על גופה של ש.ב. משום קושי מהותי אשר יש בו כדי לשלול את אמיתות דבריו של העד, או אף כדי לפגום במשקל עדותו או ללמד על כך שהוא נוטה להגזים ולהשלים פרטים שלא התרחשו.

במהלך הביקור שערך בית המשפט במקום העיר העד כי מצב התאורה במקום בעת האירוע היה טוב יותר מאשר בעת הביקור במקום, וזאת הגם שבעדותו אמר כי אינו זוכר את מצב התאורה. אינני סבור כי מדובר בקושי מהותי הפוגע באופן ממשי במשקל העדות, או המלמד על נטיית העד להשלים פרטים. ראשית, כבר בהודעתו במשטרה לאחר האירוע אמר העד כי הייתה במקום תאורה: **"...בבנין מולי ימינה בנין מס -- בחוץ**

מתחת לבנין ויש שם תאורה... אני מעריך כ-20 מטר ויש תאורה" (נ/8, שורות 8-9, 30). שנית, אך טבעי הוא כי בעדותו של העד בבית המשפט, זמן רב לאחר האירוע וכשהזירה אינה לגד עיניו, יתקשה העד לזכור את כל הפרטים. העד התעקש בעדותו כי ראה את האירוע עליו העיד בצורה טובה, וזהו העיקר. הסתייגותו של העד והבהרתו כי אינו זוכר פרט זה או אחר דווקא מחזקים את אמינותו ואת זהירותו ושוללים את האפשרות כי העיד בצורה מגמתית או תוך השלמת פרטים שלא היו במציאות. העובדה שבעת הביקור במקום העיר העד הערה ממנה ניתן ללמוד כי נזכר במצב התאורה במקום איננה מפתיעה כלל ואינה מעוררת כל קושי, שכן בעת הביקור במקום, בניגוד לעדות בבית המשפט, זירת האירוע הייתה בפניו, באופן שאפשר לו להיזכר גם בפרטים שלא זכר היטב בעת עדותו. זה המקום להוסיף ולהעיר, כי הביקור במקום בוצע בהתבסס על תנאי התאורה במקום כפי שטען להם הנאשם עצמו בזמן הביקור.

הנה כי כן, הגם שישנם שינויים וקשיים לכאורה בעדותו של העד, אין מדובר בשינויים או בקשיים מהותיים או היורדים לשורשו של עניין, והסבריו של העד בעניינים אלו היו משכנעים וסבירים, ולמעשה קיומם הוא אך טבעי, שגרתי ותואם את מציאות החיים, ואף מעיד על אותנטיות הגרסה. כמו כן, אין בהם כדי ללמד על מגמתיות, הגזמה, הפרזה או התלהמות מצד העד או על נטייה שלו להוסיף, אף באופן לא מודע, פרטים שלא התרחשו במציאות מתוך פרשנות סובייקטיבית, השערות וסברות. העיקר הוא כי תיאור ליבת האירוע על ידי העד היה עקבי ואחיד.

64. באשר לשאלת יכולתו הפיסית של העד לראות את האירוע ואת מעשי הנאשם באופן טוב וברור - **לאחר בחינת גרסת העד, כמו גם לאור ממצאי הביקור במקום, סבורני כי הוכח במידה הדרושה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראיה ובתנאי ראות סבירים, ועל כן לא הוקם ספק שמא העד לא ראה בדיוק את אשר עליו העיד.**

65. בשיחה שניהל העד בזמן אמת עם מוקד 100 של המשטרה (ת/5) מסר העד בצורה חד משמעית כי הוא רואה גבר שמרביץ לבחורה, ותיאר פרטים מהם ניתן ללמוד שראה את האירוע באופן טוב וברור, כגון מיקום הנאשם וש.ב. ותנועתם במהלך האירוע וכגון תיאור פסי חיצוני של הנאשם וש.ב. (גבר מבוגר עם קרחת ושיער לבן בצדדים ואישה עם שיער שחור ארוך). העד לא סייג את דבריו בכל אמירה שהיא ממנה משתמע כי התקשה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראיה שלו או בתנאי הראות במקום.

66. בהודעתו במשטרה (נ/8) סיפר העד בפירוט כיצד שמע צעקות של ילד ואז ניגש לחלון ביתו, שהוא חלון גדול, וראה בבנין ממול, מתחת לבנין, גבר מבוגר קרח מכה בידיו את האישה שלידו בעוצמה חזקה, בפניה, בכתפה ובפלג גופה העליון. העד מסר פרטים מדויקים לגבי מה שראה ושמע, לרבות תיאור המקום וציון שיש בו שולחן טניס וכורסא, לרבות תיאור הגבר כקרח, לרבות הבחנתו בבקבוק בידה של האישה בשלב מסוים, לרבות הבחנתו בילד שצועק במקום ורץ לרחוב, לרבות קללות ספציפיות ששמע (שמע את האישה אומרת לגבר "יא הומו"), לרבות שמיעתו את השניים צועקים על הילד שיפסיק לצעוק ושיחזור, לרבות תיאור האינטראקציה בינו לבין השניים לאחר שצעק לגבר שאם לא יפסיק הוא יזמין משטרה ובתגובה הגבר הפסיק לזמן מה להכות את האישה עד אשר שב להכותה כאשר העד התרחק מהחלון כדי לקחת את הטלפון, לרבות תנועתם של השניים ממתחת לבנין אל עבר הרחוב וחזרה אל מתחת לבנין, ולרבות ניסיונה של האישה להדוף את הגבר. העד מסר עוד שהמרחק בינו לבין מקום האירוע היה כ-20 מטרים והדגיש כי הייתה במקום תאורה. גם בהודעה, העד לא מסיג את דבריו בכל אמירה שהיא

ממנה משתמע כי התקשה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראיה שלו או בתנאי הראות במקום. יתרה מכך, כאמור, העד מספר פרטים מדויקים שראה ושמע באירוע, אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעד ראה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בראות ובזווית הראיה.

67. בדומה, גם בעדותו בבית המשפט העיד העד כי ביום האירוע, בעקבות כך ששמע צעקות של ילד כבן 6, הוא ניגש לחלון דירתו הפונה לרחוב, והבחין בנאשם מכה את אשתו, ברחבה מתחת לאחד הבניינים מצד ימין ממול. העד מסר בעדותו פרטים מדויקים לגבי מה שראה ושמע, לרבות כי ראה את הנאשם חובט בש.ב. בכתף ובפנים בעוצמה חזקה, כי בשלב האחרון של האירוע המתלוננת ניסתה "להחזיר" לו, כי ש.ב. עמדה בסמוך לנאשם ולא נמלטה מהמקום, כי ש.ב. החזיקה בקבוק ביד בחלק מהאירוע, כי בשלב מסוים של האירוע הוא צעק לעבר הנאשם שאם לא יחדל ממעשיו הוא יתקשר למשטרה, כי חרף זאת הנאשם המשיך להכות את ש.ב., כי בשלב מסוים ש.ב., יצאה לרחוב ולאחר מכן חזרה פנימה, כי הילד שנכח במקום בכה וביקש ממנו שלא להתקשר למשטרה, וכי מספר דקות לאחר מכן הגיעה למקום משטרה. העד אף אישר בעדותו כי האירוע בו צפה כאמור נמשך כ-10 דקות. בנוסף, העד התעקש בעדותו על כך שראה תקיפה של ממש, תוך שהוא שוללת מכל וכל את האפשרות שהתבלבל, או שטעה בפרשנות של מה שראה, או שלא ראה את האירוע טוב, גם בשים לב לשעת החשכה, לתנאי הראות ולזווית הראיה שלו. הנה כי כן, העד מסר בעדותו פרטים מדויקים רבים שראה ושמע באירוע, אשר יש בהם כדי לחזק את המסקנה שהעד ראה את האירוע, על פרטיו, באופן טוב וברור, ללא הפרעות בראות ובזווית הראיה.

גם בעדותו, העד לא סייג את דבריו בכל אמירה שהיא ממנה משתמע כי התקשה לראות את האירוע באופן טוב וברור או כי הייתה בעיה בזווית הראיה שלו או בתנאי הראות במקום. העד אף התייחס פוזיטיבית לסוגיית הראות בעדותו והעיד כי המרחק בין החלון לבין מיקום קרות האירוע הוא כ-15 מטרים, והוסיף **"אני יכול לראות את מה שקורה מתחת לבניינים. אני רואה מלמעלה למטה"** (עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 7-8). העד הצביע על חלון ביתו ממנו צפה באירוע בתמונות ובסרטון שהוצגו לו. גם בחקירתו הנגדית העד עמד על כך כי הבחין היטב באירוע מחלון דירתו, וזאת למרות המרחק למקום האירוע, שעת החשכה, ותנאי הסביבה שכללו עמוד חשמל ברחוב ועמודי בטון מתחת לבניין של הנאשם, ומכונות שחונות ברחוב (עמוד 22 לפרוטוקול, שורות 1-6).

68. ניטרליות העד והיעדר טענה למניע פסול בעדותו מחזקים גם הם, כשלעצמם, את דבריו באשר לזווית הראיה ולתנאי הראות. העד עמד על דבריו בעניין הראות וזווית הראיה, החל מדבריו בחקירתו במשטרה לאחר האירוע וכלה בעדותו בבית המשפט, והעד ביסס את דבריו לגבי זווית הראיה ותנאי הראות לא רק על התרשמות חד פעמית בעת האירוע אלא גם על היכרותו המתמשכת עם זווית הראיה ותנאי הראות במקום לאורך כל התקופה שגר בדירתו, ולאור הניטרליות שלו והיעדר טענה למניע פסול בעדותו אין סיבה שלא לקבל את דבריו ושלא לתת להם משקל של ממש.

69. ביום 2.10.16 הגיע השוטר שלמה חזון לביתו של העד על מנת לתצפת מהנקודה בה עמד העד אל עבר המקום בו היו הנאשם וש.ב. בעת האירוע. השוטר ערך מזכר, שהוגש בהסכמה (ת/4). השוטר ציין במזכר כי המרחק בין הנקודה בה עמד העד לנקודה בה עמדו הנאשם וש.ב. הוא של כ-20-25 מטרים וכי ניתן לראות את מקום האירוע. עם זאת, ציין השוטר גם כי הוא צפה במקום בשעות הבוקר ולא

בשעות החשכה, כפי שהיה באירוע, וכי הוא אינו יודע את עוצמת האור במקום בשעת חשכה.

מזכר זה של השוטר חזון מחזק במידה מסוימת את המסקנה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, הגם שכוחו המחזק מוגבל נוכח העובדה שהצפייה נעשתה שלא בשעת חשכה.

70. התרשמותי, באופן בלתי אמצעי, מהביקור במקום ומהצפייה אל עבר המקום בו עמד הנאשם וש.ב. מהנקודה המדויקת ממנה צפה העד באירוע, מחזקת עד מאוד את המסקנה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראיה ובתנאי ראות סבירים.

כאמור, במסגרת הביקור במקום ערכתי צפייה על מקום האירוע מהנקודה בה צפה בו העד מביתו, בנוכחותו של העד. הצפייה נעשתה בשעת חשכה מלאה ובתנאי תאורה כפי שטען להם הנאשם עצמו (הגם שהעד טען כי בכניסה מתחת לבניין של הנאשם הייתה תאורה נוספת בעת האירוע). נערכה צפייה מהנקודה המדויקת בה עמד העד בעת שצפה באירוע אל עבר שני המקומות בהם עמדו, לדברי העד, הנאשם וש.ב. בעת האירוע.

התרשמותי הבלתי אמצעית מהצפייה הייתה כי קיימת זווית ראייה ישירה, ללא הפרעות של ממש, מהחלון ממנו צפה העד אל עבר שני המקומות בהם עמדו הנאשם וש.ב., וכי בשני המקומות ניתן להבחין בבירור בדמותו של הנאשם, אף בהינתן התאורה במקום בשעת החשכה והמרחק. בעת הצפייה אל עבר הנקודה הראשונה, שמתחת לבניין בו גר הנאשם, זווית הראיה אינה מופרעת על ידי צמחייה או הרכבים במקום, ועמוד התאורה שברחוב, כמו גם עמודי הבטון שמתחת לבניין מסתירים רק חלק קטן משדה הראיה. בעת הצפייה אל עבר הנקודה השנייה, ברחוב, זווית הראיה טובה, שדה הראיה אינו מופרע על ידי דבר, והתאורה המקום טובה בשל עמוד התאורה שממעל.

אשר על כן, **התרשמותי הבלתי אמצעית מהביקור במקום ומהצפייה מחזקת את המסקנה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראיה ובתנאי ראות סבירים.**

71. לאור האמור לעיל, סבורני כי **הוכח במידה הדרושה שהעד ראה את האירוע באופן טוב וברור, ללא הפרעות של ממש בזווית הראיה ובתנאי ראות סבירים, ועל כן לא הוקם ספק שמא העד לא ראה בדיוק את אשר עליו העיד.**

72. כאמור לעיל, במקרה דנן, אין חולק שמדובר באירוע שהתרחש בין גבר לאישה, שמימדי גופו של הנאשם גדולים משל ש.ב., שהאירוע התרחש בשעת לילה, ושנשמעו באירוע צעקות. בכל אלו יש כדי ליצור תנאים העלולים לכאורה להביא לשימוש בקונספציות בלתי מודעות, ועל כן יש בכך כדי להצדיק את בחינת האפשרות שמא במקרה דנן היה נתון העד להטיה **קוגניטיבית** ופירש את טיב האירוע באופן שגוי.

עם זאת, **בחינת נסיבות המקרה דנן, בחינת מהימנות העד, בחינת מסקנות הביקור במקום, ובחינת העדות לאור יתר הראיות במשפט, מובילה למסקנה כי האפשרות שבמקרה דנן התקיימה הטיה קוגניטיבית אצל העד כנטען על ידי ההגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאורטית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי במשקל העדות ולמנוע ביסוס ממצאים על סמכה.**

73. ראשית, מגרסת העד עולים מספר נתונים חשובים אשר מצמצמים את ההסתברות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן, במיוחד כאשר הטענה מכוונת גם לתפיסת האירוע על ידי

העד וזיכרונות אותו:

1. העד לא צפה באירוע באופן אקראי במקום שאינו מוכר לו, אלא הוא צפה באירוע מחלון ביתו, כאשר תנאי הראות, תנאי המקום, וזוויות הראיה מוכרים לו. נתון זה מצמצם את כמות המידע שהעד נדרש לקלוט ולעבד במהלך האירוע ואפשר לו להתרכז בתפיסת האירוע עצמו, בקליטתו ובעיבודו;
2. משך הזמן בו צפה העד באירוע לא היה קצר, נקודתי ורגעי, אלא הוא נמשך פרק זמן ממשי של **כ-10 דקות**. תפיסת האירוע, קליטת האירוע ועיבודו במשך זמן זה נתנו בידי העד את הכלים הדרושים כדי להבין מה טיב האירוע בו הוא צופה, ויש בכך כדי לצמצם את החשש מפני טעות, בלבול או פרשנות מוטעית;
3. חרף העובדה שהאירוע התרחש בשעת לילה, וחרף העובדה שהעד צפה באירוע מבעד לחלון דירתו, העדה העיד כי תנאי הראות במקום בזמן האירוע היו סבירים, וכי הייתה לו זווית ראייה טובה על הנאשם ועל ש.ב..
- טענה זו של העד אוששה, כאמור, באופן ממשי, לאחר ביצוע הביקור במקום והתרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט. נתון זה מחזק את המסקנה שהעד קלט את האירוע ועיבד אותו בתנאים סבירים ובצורה טובה ומדויקת;
4. לדברי העד הגם שאינו מכיר את הנאשם ואת ש.ב., אין זו הפעם הראשונה שהוא רואה אותם (שורה 63 להודעת העד במשטרה - **נ/8**). גם נתון זה מצמצם את כמות המידע שהיה עליו לתפוס, לקלוט ולעבד באירוע ואפשר לו להתרכז בתפיסת האירוע, בקליטתו ובעיבודו;
5. העד מסר שבנוסף לכך שראה את האירוע, הוא גם שמע צעקות וקללות מהנאשם ומש.ב. (למשל: שורות 15-19 להודעתו במשטרה, שם העד מספר, בין היתר, ששמע את ש.ב. צועקת על הנאשם "יאה הומו"). יתרה מכך, העד גם מסר שפנה אל הנאשם ואמר לו שאם לא יפסיק הוא יקרא למשטרה (שורה 20 להודעת העד במשטרה - **נ/8**), ואף העיד כי הילד פנה אליו בבכי וביקש שלא יקרא למשטרה (עמוד 15 לפרוטוקול, שורות 16-18). על כן, העד לא רק ראה את האירוע כ"סרט אילם" אלא גם שמע את חילופי הדברים בין הנאשם לבין ש.ב., ואף פנה אל הנאשם והילד פנה אליו, ונתון זה תורם משמעותית ליכולתו של העד להבין כהלכה את טיב האירוע שראה, מבלי לטעות, להתבלבל או לפרש לא נכון.
- כמו כן, נתון זה משתלב עם דבריהם של הנאשם ושל ש.ב. עצמם במשטרה (בניגוד לגרסתם בעדויותיהם), לפיהם אכן היה ויכוח מילולי קולני ביניהם במהלך האירוע (דו"ח הפעולה של השוטר בעדני, **ת/2**; הודעת הנאשם **ת/1**, שורה 4), ויש בכך כדי לחזק את המסקנה שהבנת העד את האירוע שראה ושמע הייתה הבנה נכונה ותואמת את המציאות;
6. העד הוסיף ופירט בגרסתו פרטים מדויקים אודות מה שראה ושמע באירוע, כגון העובדה שבמהלך האירוע שמע ילד צועק, כגון הבחנתו בשולחן הטניס ובכורסא במקום, כגון תאורם החיצוני של השניים, כגון הבחנתו בילד רץ מבוהל לרחוב, כגון הבחנתו בכך שש.ב. לא ברח, כגון הבחנתו בכך שש.ב. ניסתה להדוף את הנאשם ואף להחזיר לו, וכגון העובדה שראה בידה של ש.ב. בקבוק.

הבחנתו של העד בפרטים אלו וזיכרונו אודותיהם, תומכים במסקנה שהעד תפס את האירוע, קלט אותו ועיבד אותו בצורה טובה ומדויקת;

7. העד צפה באירוע כעד ראייה המתבונן מהצד. כמו כן, העד לא דיווח על שינוי במצבו הנפשי במהלך האירוע, כגון מצב דחק וכד'. בנוסף, העד לא העיד כי בעת שצפה באירוע הוא ניהל שיחה עם אנשים נוספים שצפו באירוע תוך כדי הצפייה. נתונים אלו משפרים את יכולתו של העד לקלוט את האירוע, לתפוס אותו, לקודד אותו ולעבד אותו כהלכה וללא הטיה קוגניטיבית;

8. העד מסר את פרטי האירוע שראה כבר בזמן אמת, בעת שהתקשר לדווח למוקד 100 של המשטרה (ת/5), ובהמשך חזר על הדברים כמה ימים לאחר מכן בהודעתו בתחנת המשטרה (נ/8), כך שגרסתו נמסרה כאשר זיכרונו מהאירוע היה טרי ומידי. העדה חזר על גרסה זו גם בעדותו בבית המשפט;

9. העד מסר בהזדמנויות שונות, החל משיחותיו עם מוקד 100, כי ש.ב. נותרה לעמוד מול הנאשם הגם שהיכה אותה וציין כי אינו מבין את התנהגותה. דבריו אלו של העד מלמדים כי הוא היה ער למהי האמורה ומודע לה כבר בזמן אמת, ועל רקע זה בחן את נכונות הבנתו את אשר רואות עיניו ושומעות אוזניו. העובדה כי על אף התהיות ולאחר הבחינה העצמית לאורן העד עדיין המשיך לסבור, בזמן אמת ולכל אורך הדרך לאחר מכן, שאכן ראה את הנאשם תוקף את ש.ב. תקיפה של ממש, והוא אף שלל במפורש בעדותו את האפשרות שטעה בפרשנותו את האירוע, מחזקת את המסקנה כי העד לא היה נתון במקרה דנן להטיה קוגניטיבית בלתי מודעת.

74. שנית, כאמור, קבעתי, בין היתר על סמך התרשמותי הבלתי אמצעית מהעד, כי מדובר בעד מהימן, אשר יש להעניק לעדותו משקל ראייתי ממשי.

טענת ההטיה הקוגניטיבית והאפשרות שהעד טעה או התבלבל בתפיסת האירוע וקליטתו או פירש לא נכון את הדברים שראה הוטחה בעד בצורה ברורה ומפורשת במסגרת חקירתו הנגדית, והוא שלל אפשרויות אלו באופן פוזיטיבי ונחרץ, ועמד על כך שש.ב. לא השתוללה, שהיו ריב וצעקות, שהיו מכות של ממש ובעוצמה חזקה מצד הנאשם כנגד ש.ב., ושלא מדובר ב"ספיגת כאב" או בחיבוק לשם הרגעה או במשהו דומה. כדברי העד: **"זה לא משהו שאפשר היה להתבלבל לגביו. אם זה היה מבלבל לא הייתי קורא למשטרה... כבן אדם הגיוני זה לא יכול להיות. זה לא היה ניסיון הרגעה. יכול להיות שכן, אבל לא כך נראה לי. אני לא יודע אני לא מכיר אותם, זה לא היה נראה כאילו הוא מנסה להרגיע אותה. זה נראה כמו מריבה...נכון. כשאת נותנת את ההקשר זה לא נראה לי הגיוני מה שאת אומרת... לא דמיינתי את מה שראיתי".** סבורני כי יש להעניק משמעות ממשית לעמדתו זו של העד.

אמנם, כאמור, לעיתים, כאשר מתקיימת הטיה קוגניטיבית, לא ניתן לראות בעמידתו של העד על גרסתו כנתון השולל את האפשרות להטיה קוגניטיבית, נוכח הנטייה הטבעית של עד להתבצר בעמדתו המשוכנעת, במיוחד לאחר שעמדתו זכתה לגיבוי חיצוני (מעצם הגשת כתב האישום). ואולם, במקרה דנן, בשים לב לטרחו, להשקעת הזמן, לחוסר הנעימות שבעדות כנגד שכן, ולצורך להתמודד מול טענות הנגד של הנאשם, הכרוכים במסירת גרסה מפלילה כנגד הנאשם במשטרה ובבית המשפט, דומה כי לא הייתה לעד, שאין חולק כי הוא נטול עניין אישי, כל סיבה לפנות למשטרה מלכתחילה, ובוודאי שלא להמשיך ולעמוד על גרסתו בחקירת המשטרה ובעדותו בבית המשפט, אלמלא היה משוכנע לחלוטין בדבריו ביחס למה שראה ושמע, ואלמלא פעל מתוך

אזרחות טובה ואחריות. העד יכול היה לבחור שלא להתערב ולא לפנות למשטרה מלכתחילה, ואף יכול היה בהמשך לסייג את דבריו ולאשר את טענות ההגנה בדבר טעות או בלבול או פרשנות שגויה במהלך עדותו, וכך לחסוך מעצמו את הקשיים האמורים, מבלי שאיש היה בא אליו בטענות. כפי שניתן ללמוד מדברי העד למוקד 100 (5/ת) ומבקשתו שלא להעיד בבית המשפט - העד אף היה מעדיף לעשות כן. אולם, חרף הקשיים האמורים, העד בחר, לכל אורך הדרך, לעמוד על דבריו בעקביות, באופן המלמד על מידת הוודאות שלו ביחס למה שראה, על היעדר ספקות בקרבו, גם כאשר אפשרות הטעות או הבלבול או הפרשנות השגויה הוצגה לו באופן ישיר וברור. על כן, עם כל הזהירות המתחייבת, ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מתשובות העד בסוגיה זו, סבורני כי יש בכך כדי לחזק במידת מה את המשקל שניתן לייחס לעדותו ולהקטין את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן.

75. שלישית, בחינת עדות העד לאור יתר הראיות במשפט, ובמיוחד לאור עדותה של עדת התביעה הנוספת, הגברת נ' ב', מעלה כי יתר הראיות מחזקות את עדות העד ומצמצמות עד מאוד את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית במקרה דנן.

כפי שפורט לעיל, במסגרת ראיות המאשימה העידה עדת ראיה נוספת לאירוע, הגברת נ' ב', שעדותה נמצאה מהימנה בעיני ומצאתי להעניק לה משקל של ממש.

גרסתה של העדה ב' מציגה תיאור עובדתי דומה מאוד לתיאור שמוסר העד ב', וגם היא שללה באופן פוזיטיבי את תיזת ההגנה שהוטחה בפניה, ושללה את האפשרות שטעתה או התבלבלה או פירשה לא נכון את מה שראתה, ועמדה על גרסתה באשר למה שראתה ושמעה ועל כך שראתה את הנאשם מכה את ש.ב. מכות של ממש. בדומה לעדותו של העד ב', גם העדה ב' העידה כי ראתה את הנאשם מכה את ש.ב. באמצעות ידיו בפלג גופה העליון, בכתפיים ובראש, גם היא העידה שצפתה באירוע שנמשך מספר דקות, כאשר הנאשם וש.ב. זזים ממקום למקום, גם היא העידה על כך ששמעה צעקות וחילופי קללות בין הנאשם לבין ש.ב., גם היא העידה על כך שראתה ילד כבן 6-8 במקום ושמעה אותו צועק, וגם היא העידה על כך שראה בקבוק בידה של ש.ב..

כאמור, העדה ב' צפתה באירוע מזווית שונה לחלוטין מהזווית בה צפה באירוע העד ב'. מגרסאות העדים ב' וב' באשר למיקום של הנאשם ושל ש.ב. בזמן שצפו בהם עולה כי כל אחד מהעדים ראה למעשה חלקים שונים של האירוע - העדה ב' ראתה את הנאשם ואת ש.ב. כשעמדו על שביל הכניסה לבנין ועל הדשא הסינטטי בסמוך לו, ואילו העד ב' ראה אותם כשעמדו ברחבה שמתחת לבנין בו מתגורר הנאשם ובהמשך ברחוב. אין חולק כי לא היה כל קשר בין העדה ב' לבין העד ב', לפני האירוע, במהלכו או לאחריו, וכל אחד מהם פנה באופן עצמאי למשטרה (ב' התקשר למוקד 100, וב' ניגשה מיוזמתה לשוטרי שהגיע למקום לאחר האירוע).

הנה כי כן, מדובר בשתי עדויות מפורטות, דומות ומשלימות, של שני עדי ראיה ניטראליים ובלתי תלויים, שראו את האירוע מזוויות שונות ובמיקומים שונים ומסרו את גרסתם למשטרה בנפרד בזמן האירוע או בסמוך לאחריו, ואשר שוללים באופן פוזיטיבי את תיזת ההגנה ועומדים על גרסתם.

לפיכך, סבורני כי לשילובן של עדויות העדים ב' וב' יש במקרה דנן כוח ראייתי איגבורי (סינרגטי) ממשי, והעדויות מציגות למעשה תצורה ברורה וחד משמעית באשר לתיאור האירוע ונסיבותיו. בכך יש כדי לצמצם עד מאוד את האפשרות להתקיימות הטיה קוגניטיבית במקרה דנן מצד שני העדים, עד כי אפשרות זו הופכת לתיאורטית

וערטילאית בלבד.

76. יתר הראיות שהוגשו ונשמעו במשפט מחזקות גם הן את עדות העד ב' ומצמצמות את האפשרות להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית מצדו במקרה דנן, בדומה לעדות העדה ב'.

כאמור לעיל, תוצאות הביקור במקום שנערך על ידי בית המשפט חיזקו עד מאוד את טענת העד כי צפה באירוע וראה אותו בבירור.

גם גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. מחזקות במידת מה את עדותו של העד. כאמור, גם הנאשם וגם ש.ב. מסרו לשוטר שהגיע למקום מיד לאחר האירוע כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני, והנאשם חזר על דברים אלו גם בהודעתו במשטרה בסמוך לאחר האירוע. רק בהמשך שינו הנאשם וש.ב. את גרסתם וטענו כי לא היה ביניהם ויכוח מילולי. אישורם המידי והספונטאני של הנאשם ושל ש.ב. כי התווכחו ביניהם ויכוח מילולי קולני מתיישב עם עדות העד אודות הדברים שראה ושמע, הן באשר לצעקות ולקללות שהעד שמע והן באשר לרקע לתקיפה הפיסית של ש.ב. על ידי הנאשם.

77. אשר על כן, **בחינת נסיבות המקרה דנן, בחינת מהימנות העד, ובחינת עדותו לאור יתר הראיות במשפט, מובילה למסקנה כי האפשרות שבמקרה דנן התקיימה הטיה קוגניטיבית אצל העד כנטען על ידי ההגנה, היא אפשרות ערטילאית ותיאורטית בלבד, שאין בה כדי לפגום באופן ממשי במשקל העדות ולמנוע ביסוס ממצאים על סמכה.**

78. לאור המקובץ - **אני קובע כי העד מ' ב' הוא עד מהימן ואני מוצא להעניק לעדותו משקל ראייתי ניכר.**

סיכום ניתוח ראיות המאשימה

79. ראיות המאשימה מבוססות בעיקרן על עדויותיהם של שני עדי ראיה ניטרליים ובלתי תלויים, שאינם מכירים האחד את השנייה ושפנו למשטרה בנפרד ומסרו גרסאותיהם בנפרד, ואשר שניהם נמצאו כמהימנים ועדויותיהם המפורטות זכו למשקל ראייתי ניכר.

80. ההגנה לא חלקה על הניטרליות של העדים ובסופו של יום לא ייחסה להם כל מניע לסבך את הנאשם. טענת ההגנה להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית אצל העדים נשללה ונותרה כאפשרות ערטילאית ותיאורטית בלבד בנסיבות המקרה דנן.

81. שתי העדויות מחזקות עד מאוד האחת את השנייה. כל עד צפה באירוע מזווית שונה וכשהנאשם וש.ב. מצויים במיקומים שונים, וראה למעשה חלק מסוים מהאירוע שהעד האחר לא יכול היה לראות, וחרף זאת שניהם מסרו תיאור עובדתי דומה ומשלים ושניהם שללו מכל וכל את תיזת ההגנה שהוטחה בהם. על כן, לשילובן של שתי העדויות יש במקרה דנן כוח ראייתי איגבורי ממשי, והעדויות מציגות למעשה תצורף ברור וחד משמעי באשר לתיאור האירוע ונסיבותיו.

82. עדויות שני העדים נתמכות אף בראיות נוספות שהוגשו במשפט, לרבות גרסאות הנאשם וש.ב. בסמוך לאחר האירוע. העדויות אף זכו לחיזוק ראייתי ממשי בעקבות הביקור במקום שערך בית המשפט, והתרשמותו הבלתי אמצעית של בית המשפט מזוויות הראיה הישירה והטובה של שני העדים

ומתנאי הראות הסבירים שלהם בעת האירוע.

83. הנה כי כן, ולאחר בחינה זהירה וקפדנית, אני קובע כי ראיות המאשימה הנן ראיות מהימנות ובעלות משקל ראייתי ניכר.

ראיות ההגנה ועדויותיה

84. ראיות ההגנה מבוססות בעיקרן על עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם.
85. לאחר בחינת עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם - בחינה של אותות האמת שעלו מהעדויות כמו גם בחינה פנימית של הגרסאות ובחינה חיצונית לנוכח ראיות אחרות - **באתי לכלל מסקנה כי עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם אינן מהימנות ועל כן יש להעניק להן משקל ראייתי נמוך.**

עדותה של ש.ב.

86. על פי הנטען בכתב האישום ש.ב. היא קורבן העבירה.
87. כאמור, תחילה הייתה רשומה ש.ב. כעדת תביעה, אך בפתח שמיעת הראיות המאשימה ביקשה למחוק אותה מרשימת עדי התביעה. עקב כך, ההגנה ביקשה לזמנה כעדת הגנה, ובנסיבות אלו התרתי להגנה להעידה כעדה ראשונה ולחקרה בחקירה נגדית.
88. העדה העידה אודות יחסיה עם הנאשם. הנאשם הוא אבי ילדיה, והם חיים בנפרד. בזמן הרלוונטי לכתב האישום, וגם כיום, יחסיה עם הנאשם טובים, יש ביניהם שיתוף פעולה, והם אף נפגשים אחת לחודש לארוחת שישי משותפת עם ילדיהם. לדבריה הנאשם הוא אב למופת ובדרך כלל שליו. עוד אמרה העדה כי הנאשם תומך בה כלכלית בעת שהיא נזקקת לכך.
89. העדה העידה כי בזמן הרלוונטי לכתב האישום התגלע ויכוח בינה לבין משפחתה בענייני ירושה בעקבות מות אמה באותו השבוע. ביום האירוע היא הגיעה לבית הנאשם על מנת שינחמה. בזמן שהייתה במקום העדה שוחחה בטלפון עם אחיה מחוץ לבית הנאשם בנוגע לירושת אמה, היא צעקה עליהם במשך כמה דקות ועל כן הייתה בסערת רגשות גדולה. הנאשם, אשר נלחץ מצעקותיה ולא רצה כי תגרום למהומה עם השכנים, ביקש ממנה מספר פעמים לכבות את המכשיר הנייד שלה.
90. בתחילה, בתשובה לשאלה כללית של הסניגורית, העידה העדה כי לא היה בינה לבין הנאשם מגע פיזי כלשהו בעת ששוחחה בטלפון עם אחיה, אלא הוא רק התקרב אליה וביקש ממנה לנתק את שיחת הטלפון: **"ש. היה לכם מגע פיזי תוך כדי השיחה? ת. לא. הוא רק ביקש ממני לנתק את הטלפון והוא התקרב אלי ואמר 'ש' תנתקי את הטלפון ואל תצעקי פה."** (עמוד 26 לפרוטוקול, שורות 4-6).

לדבריה, כשאמרה בהודעתה במשטרה שהנאשם **"ספג את הכאב"** שלה התכוונה כי הוא סייע לה לסיים את שיחת הטלפון, תוך שהוא מודע לכאבה ולמצבה הנפשי.

עם זאת, בהמשך, בתשובה לשאלה מפורשת של הסנגורית, העדה כבר לא שללה כל מגע פיזי ביניהם, וענתה כי הנאשם חיבק אותה וגרם לה לנתק את שיחת הטלפון, ואז לפתע הגיעה המשטרה למקום: "ש. ד' חיבק אותך באירוע? ת. הוא חיבק אותי וגרם לנתק את השיחה ואז פתאום הגיעו משטרה." (עמוד 26, שורה 24). בהמשך אמרה העדה: "הייתי נורא נסערת הוא עזר לי לנתק את שיחת הטלפון והוא לא רצה שאצעק שם. כמובן, שזו הייתה בצורה יפה... יש מגע שהוא בא ומחבק אותי שאתנתק את שיחת הטלפון." (עמוד 28 לפרוטוקול, שורות 8 עד 11).

בהמשך, העדה עומתה עם דבריה בתחילת עדותה כי לא היה מגע פיזי בינה לבין הנאשם והשיבה: "הוא בא אלי והתקרב אלי ואמר לי לנתק את השיחה... זה לא כמו חיבוק של תינוק הוא בא ממקום של אהבה לחבק ולעזור לי לסיים את השיחה... זה חיבוק לעזור לי לסיים את השיחה, זה חיבוק ממקום טוב" (עמוד 28, שורות 13-20). בהמשך הוסיפה: "פשוט היית צריך לראות את הסיטואציה שהייתי. הייתי בטירוף בטלפון ובצרחות והייתה כוונה לתת לי להירגע ונחמה ולא הייתה שום אלימות. הסברתי את זה שאין מצב שגבר ירים עלי יד ואני אשתוק. על דבר כזה אני לא שותקת... הוא בא אלי ואמר תפסיקי את השיחה ותפסיקי לצרוח, והוא התקרב מאד בחום לב ואמר "ש' תנתקי" (עמוד 30, שורות 8-13).

כאשר נשאלה העדה כיצד הנאשם חיבק אותה השיבה כי אינה זוכרת, וייתכן שהחיבוק היה מקדימה או מאחורה, אך הדבר נעשה באהבה ובלי אלימות.

91. בחקירתה לב"כ המאשימה שללה העדה כי התגלע ויכוח בינה ובין הנאשם ושללה כי הנאשם צעק עליה. העדה טענה כי הנאשם הגן עליה ואמר לה להפסיק את השיחה.

92. העדה שללה את גרסת עדי התביעה, שהנאשם תקף אותה, ושיערה שהמניע של השכנים לסבך את הנאשם הוא מחלוקת בין הנאשם לבין שכניו בנוגע לצרכים שעושים כלביו בחצר, וכן כעסם בגין הפרת השקט במקום בעת שצעקה.

בהמשך עדותה העדה דווקא הצדיקה את פניית העדים למשטרה ולא טענה עוד כי הם פעלו במכוון כדי לסבך את הנאשם: "כל מי שישמע אישה צורחת בסיטואציה כזו וודאי שהוא יזמין משטרה, זה ברור עם כל מה שקורה היום, ואני מבינה לחלוטין ובאמת שלא הייתה אלימות והייתה כוונה טובה לחלוטין" (עמוד 26, שורות 30-32). גם בהמשך אמרה העדה כי השכנים הזמינו משטרה למקום הואיל והם נבהלו מצעקותיה.

אולם, בהמשך עדותה שבה העדה וטענה כי השכנים משקרים, וטענה כלפי עדת התביעה נ' ב': "היא יכולה להוכיח? זה לא נכון. יכול להיות שזה ממקום של נקמה לא יודעת, כי זה לא נכון... ש. היא משקרת? ת. בהחלט, כי לא הייתה אלימות." (עמוד 29, שורות 14-17). כמו כן, העדה שללה את דברי העד מ' ב' ורמזה שיש קשר בינו לבין נ' ב': "האם הם חברים השכנים? אני לא יודעת. למה לא באו אלי כשהייתי בסערת רגשות... למה? אין להם רגש. אם אני רואה אדם בוכה אני ניגשת אליו... אני לא יודעת מי האנשים ואני לא מכירה ואני לא יודעת למה הם עשו את זה. אני רק משערת, מה שאמרתי כאן." (עמוד 29, שורה 28, שורות 30-32).

93. בהמשך הוסיפה העדה: "אם גבר היה מכה אותי אין מצב שאני אשתוק, אני מאד פמיניסטית ומאד לטובת האישה ואין מצב שגבר יכה אותי ואני אשתוק על דבר כזה. על מילולית לא ויתרתי אז על פיזית אני אוותר?" (עמוד 29, שורות 14-17).

94. העדה העידה כי האירוע נמשך כ-10 דקות.
95. העדה אישרה כי בנם נכח באירוע ועמד רחוק ממנה.
96. **ההגנה עתרה** להעדיף את עדותם המהימנה של הנאשם ושל ש.ב. על פני עדות עדי התביעה.
97. לטענת ההגנה עדותה של ש.ב. הייתה מהימנה ויש להעניק לה משקל ראייתי ממשי מאחר שגרסתה כנה, עקבית, מפורטת ובהירה, והיא נתמכת בראיות התביעה ובגרסת הנאשם.
98. גרסתה של ש.ב. נמסרה מידית כבר בהזדמנות הראשונה לשוטר שהגיע למקום (דו"ח הפעולה **2/ת**), לו סיפרה כי לא הייתה כל אלימות פיזית או מילולית בינה לבין הנאשם. השוטר התרשם מכנות דבריה של ש.ב., הואיל וביקש לעזוב את המקום בלי לעשות דבר, עד אשר ניגשה אליו עדת התביעה נ' ב'. גם בהמשך דבקה ש.ב. בגרסתה בשיחותיה עם השוטרים שהזמינו אותה למסור עדות במשטרה לאחר האירוע (**2/נ-3**). גם בהודעתה בחקירת המשטרה (**6/נ**) מסרה ש.ב. כי הנאשם ספג את כאבה והשכנים נבהלו מצעקותיה, בהדגישה כי לא הייתה כל אלימות פיזית מצד הנאשם. בעדותה בבית משפט חזרה על כל גרסתה והסבירה באופן נהיר כי בינה ובין הנאשם קיימת מערכת יחסים טובה, וכוונת הנאשם הייתה טובה, עת ניסה להרגיעה בהיותה נסערת.
- לטענת ההגנה העדה לא מסרה גרסה סותרת או מתפתחת בעדותה ביחס לשאלה אם היה בינה לבין הנאשם מגע פיזי, הגם שבתחילה שללה מגע פיזי ובהמשך אישרה בתשובה לשאלה מפורשת כי הנאשם חיבק אותה, שכן מדובר בעדה אשר מתנסחת ומפרשת את הדברים באופן שונה, וליבת גרסתה העקבית היא שלא הייתה אלימות פיזית בין השניים. העדה אף העידה בכנות כי אינה זוכרת את סוג המגע ואופיו.
99. ש.ב. העידה באופן מפורש כי לא הייתה אלימות כלפיה מצד הנאשם באירוע, וכי באופייה לא הייתה מאפשרת שיפעל נגדה באלימות בהיותה אישה פמיניסטית. כמו כן, אין לקבל את הטענה כי אינה מספרת את אשר ארע על רקע "תסמונת האישה המוכה", שכן הדבר לא הוכח.
100. חיזוק משמעותי נוסף לאמיתות גרסת הנאשם וש.ב. עולה מהעובדה כי השוטר שהגיע למקום מספר דקות לאחר האירוע המיוחס לא הבחין בסימני חבלה על פניה או על גופה של ש.ב. (**2/ת**). נתון זה מחזק את גרסתה של ש.ב. ושולל את סבירות גרסת עדי התביעה, בשים לב לגודלו הפיזי של הנאשם ולעצמת המכות שהם מתארים.
101. **לטענת המאשימה** אין לתת אמון בגרסתה של ש.ב., אשר הנה גרסה מתפתחת ובלתי מהימנה.
102. ש.ב. היא בעלת אינטרס אישי לגונן על הנאשם, מאחר, ולדבריה, הוא אבי ילדיה, המצוי עמה בקשר טוב, מסייע בגידול הילדים, ולעתים אף תומך בה כלכלית.
103. עדותה של ש.ב. במשפטה הייתה מתפתחת והיא סתרה עצמה בסוגיות מהותיות ביותר. כך, תחילה העידה כי הנאשם "ספג את הכאב שלה" ללא מגע פיזי. ברם, בהמשך עדותה, כתשובה לשאלה מנחה ומפורשת של הסנגורית, העידה לראשונה כי הנאשם חיבק אותה.

בנוסף, הטענה כי הנאשם חייב אותה עלתה לראשונה רק במהלך עדותה של העדה, לאחר שאלה מנחה כאמור לעיל, וטענה זו כלל הועלתה על ידי העדה בפני השופט שהגיע למקום (ת/2) ואף לא בהודעתה במשטרה (נ/6).

כמו כן, ש.ב. התקשתה לספר באיזה אופן הנאשם חייב אותה ומה היה כיוון אותו חיבוק.

104. כאשר העדה עומתה עם גרסת עדי התביעה אמרה העדה כי קיימת אפשרות שעדי התביעה פעלו מתוך רצון לנקום בנאשם, טענה שאף ההגנה דחתה בסיכומיה.

105. לאחר בחינת עדותה של ש.ב. - לרבות בחינת אותות האמת שעלו מעדותה וההתרשמות הבלתי אמצעית ממנה, לרבות בחינת מניעה, לרבות בחינה פנימית של גרסאותיה השונות, ולרבות בחינה חיצונית למול ראיות אחרות, ולאחר בחינת טענות הצדדים - **באתי לכלל מסקנה כי עדותה של ש.ב. אינה מהימנה ועל כן לא ניתן להעניק משקל ראייתי ממשי**. זאת, על אף שהעדה הכחישה בעקביות לכל אורך הדרך שהנאשם תקף אותה והיכה אותה.

106. **התרשמותי הבלתי אמצעית** מש.ב. ומאותות האמת שעלו מעדותה היא כי מדובר בעדות מגמתית, מיתממת, לעיתים מתחמקת, ומתפתחת. ניכר כי ש.ב. עשתה בעדותה מאמץ להגן על הנאשם, תוך שהיא מנסה להקטין ולמזער באופן מופגן את אופי האירוע ולייפות ככל הניתן את התנהגות הנאשם במהלכו.

כך, בעוד שלטענת ההגנה עצמה היה מגע פיסי בין הנאשם לבין העדה, שנע בין "חיבוק" מרסן לבין אחיזה ומגע מרסנים, בעת שניסה להרגיעה ולגרום לה לחדול מצעקותיה (ועל כן, בין היתר, לטענת ההגנה, עדי הראיה טעו בפרשנותם לאירוע), העדה שללה בתחילה כל מגע פיזי ביניהם בעת האירוע ובהמשך אישרה שהיה "חיבוק", אך עמדה על כך שמדובר בחיבוק חם, אוהב, מנחם ומרגיע, ולמעשה שללה כל מגע פיסי כוחני מצד הנאשם. דוגמה זו מלמדת על מגמתיות העדה ועל מאמציה להקטין ולמזער את אופי האירוע ולייפות ככל הניתן את התנהגות הנאשם באירוע, אף לעומת טענת ההגנה בסופו של דבר.

107. מדברי העדה בעדותה ניתן להבין מדוע עדותה הייתה **מגמתית** לטובת הנאשם ומדוע ביקשה לגונן על הנאשם.

העדה העידה כי הנאשם הוא אבי ילדיה, והגם שהם חיים בנפרד, יחסיהם טובים, הוא אב למופת ומסייע בגידול הילדים, והם אף נפגשים אחת לחודש לארוחת שישי משותפת עם ילדיהם. כמו כן העידה כי הנאשם אף תומך בה כלכלית בעת שהיא נזקקת לכך.

גם הנאשם, בהודעתו במשטרה (ת/1), סיפר כי ש.ב. "**כל הזמן באה אליי אנחנו בקשר טוב**".

הנה כי כן, לעדה יש עניין שלא לסבך את הנאשם, שכן הם ביחסים טובים בדרך כלל והסתבכותו עלולה לפגוע בעזרה שהיא מקבלת ממנו, הן בגידול הילדים והן כלכלית.

108. **בחינת פנימית של גרסאותיה של העדה**, החל מהגעת השופט למקום מיד בסמוך לאחר האירוע ועד לעדותה בבית המשפט, מלמדת כי מדובר בגרסאות מתפתחות, לא עקביות, לא אחידות, ולא קוהרנטיות, לרבות בסוגיות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, וכי הגרסאות רצופות בסתירות פנימיות ובפרכות.

109. סוגיה מהותית ומרכזית לגביה חלה התפתחות מגמתית בגרסת העדה היא סוגית אופי האירוע וטיבו והשאלה האם היה ויכוח בינה לבין הנאשם באירוע. לשוטר שהגיע למקום האירוע מיד בסמוך לאחריו (2/ת) מסרה העדה כי **"השניים התווכחו על רקע ירושה..."**. יש לזכור כי דו"ח הפעולה של השוטר 2/ת הוגש בהסכמה כראיה לאמיתות תוכנו וההגנה לא ביקשה לחקור את השוטר עורך הדו"ח, ועל כן אין חולק כי העדה אכן אמרה דברים אלו לשוטר מיד לאחר האירוע. בהמשך, בשיחת טלפון שקיימה עם אחד החוקרים (המזכר 3/נ) אמרה העדה **"לטענתה לא קרה בינה לבין החשוד כלום לטענתה הוא לא תקף אותה ולא הכה אותה ולא הייתה שום תקיפה. לטענתה היה רק רעש. לטענתה הייתה עצובה ונסערת בגלל שאמא שלה נפטרה לפני שבועיים ובגלל ענייני ירושה שצצו ולכן לטענתה "צרחת". לאחר מכן, בהודעתה במשטרה (6/נ), שנמסרה כמה ימים לאחר האירוע, אמרה שבאה אל הנאשם כדי לשתף אותו בכאב עקב פטירת אמה ותוך כדי קיבלה טלפון מאחיה וכתוצאה מכך "אני צעקתי בטלפון ובכיתי וכנראה השכנים שמעו את זה... אני צעקתי והוא ניסה להרגיע אותי"**. בהמשך ההודעה העדה שללה שרבה עם הנאשם באותו יום ושהוא צעק, ושללה שרבה איתו בצעקות בעבר אך הוסיפה **"מדברים מותר לדבר בקול רם נכון שזה לא נעים"**. בשיחה נוספת עם החוקר בטלפון לאחר מסירת הודעתה (4/נ) אמרה העדה **"שלא עשה לה דבר רק צעקות"**. בעדותה בבית המשפט העידה העדה כי בזמן שהייתה במקום שוחחה בטלפון עם אחיה בנוגע לירושת אמה, היא צעקה עליהם במשך כמה דקות ועל כן הייתה בסערת רגשות גדולה, והנאשם ביקש ממנה מספר פעמים לכבות את המכשיר הנייד שלה. העדה שללה מפורשות כי התגלע ויכוח בינה ובין הנאשם ושללה כי הנאשם צעק עליה, ואמרה כי הוא רק אמר לה להפסיק את השיחה.

הנה כי כן, בתחילה סיפרה העדה כי היה ויכוח בינה לבין הנאשם על ענייני ירושה, מבלי להזכיר ולו במילה ויכוח כלשהו בינה לבין אחיה. לאחר מכן סיפרה באופן כללי כי היה רעש וכי היא צרחה בגלל ענייני ירושה שצצו, עדיין מבלי להזכיר במילה ויכוח עם אחיה. בהמשך, בהודעתה במשטרה, שנמסרה כמה ימים לאחר האירוע, סיפרה לראשונה כי צעקה בטלפון על אחיה במסגרת ויכוח על ירושה והנאשם ניסה להרגיע אותה, אך גם אישרה שלעיתים היא והנאשם מדברים בקול רם וזה לא נעים. לאחר מכן סיפרה שהנאשם לא עשה דבר "רק צעקות". לבסוף, בעדותה, אמרה כי כלל לא היה ויכוח בינה לבין הנאשם והוא לא צעק עליה, אלא רק ביקש ממנה להפסיק את השיחה והצעקות במסגרת הוויכוח בינה לבין אחיה.

על כן, גרסתה של ש.ב. בסוגיה מהותית זו - שאלת קיומו של ויכוח בינה לבין הנאשם - הנה גרסה מתפתחת ולא עקבית, כאשר בתחילה אישרה שהיה ויכוח ביניהם וצעקות, מבלי להזכיר במילה ויכוח כלשהו עם אחיה, אך לבסוף הכחישה כל ויכוח בינה לבין הנאשם וצעקות מצד הנאשם, וטענה שהוויכוח והצעקות היו בכלל בינה לבין אחיה והנאשם רק ניסה להרגיעה.

110. סוגיה מהותית ומרכזית נוספת לגביה חלה התפתחות מגמתית בגרסת העדה היא סוגיית קיומו של מגע פיזי בינה לבין הנאשם באירוע, וטיבו של מגע זה. לשוטר שהגיע למקום האירוע (2/ת), שהוגש בהסכמה כראיה לאמיתות תוכנו) סיפרה העדה כי **"לא הייתה כל אלימות מילולית או פיזית ביניהם"**. בהמשך, בשיחת טלפון שקיימה עם אחד החוקרים (המזכר 3/נ) אמרה העדה **"לטענתה לא קרה בינה לבין החשוד כלום לטענתה הוא לא תקף אותה ולא הכה אותה ולא הייתה שום תקיפה. לטענתה היה רק רעש"**. בשיחת טלפון נוספת שקיימה עם אחד החוקרים (המזכר 2/נ) אמרה העדה **"לא היה כלום"**. בהודעתה במשטרה (6/נ) אמרה העדה **"הוא לא הרים עלי ידיים ואף אחד לא יכול להרים עלי ידיים וזה עלילת שווא, בגלל שהוא ספג את הכאב שלי אובדן של אמא... לא היכה אותי"**. בעדותה

בבית המשפט, בתחילה, בתשובה לשאלה כללית של הסניגורית, העידה העדה כי **לא היה בינה לבין הנאשם מגע פיזי כלשהו** בעת ששוחחה בטלפון עם אחיה, אלא הוא רק התקרב אליה וביקש ממנה במילים לנתק את שיחת הטלפון. כמו כן הסבירה את דבריה בהודעתה לפיהם הנאשם "**ספג את הכאב**" בכך שהוא סייע לה לסיים את שיחת הטלפון. בהמשך עדותה, בתשובה לשאלה מפורשת של הסניגורית, העדה **אישרה כי הנאשם חיבק אותה** וגרם לה לנתק את שיחת הטלפון, ואז לפתע הגיעה המשטרה למקום. בהמשך עדותה, לאחר שעומתה עם דבריה בתחילת עדותה כי לא היה מגע פיזי בינה לבין הנאשם החלה העדה להתפתל בתשובותיה ואמרה כי הנאשם חיבק אותה חיבוק של אהבה ועזרה על מנת לסייע לסיים את השיחה, תוך שהוא "**התקרב מאד בחום לב ואמר 'ש' תנתקי'**". כאשר נשאלה העדה בעדותה כיצד הנאשם חיבק אותה השיבה כי אינה זוכרת, וייתכן שהחיבוק היה מקדימה או מאחורה, אך הדבר נעשה באהבה ובלי אלימות.

הנה כי כן, בתחילה אמרה העדה כי לא הייתה כל אלימות פיזית, כי הנאשם לא תקף אותה ולא הכה אותה ולא הרים עליה יד, ובהמשך אמרה במפורש כי לא היה ביניהם מגע פיזי כלשהו באירוע וכי הנאשם ספג את הכאב שלה רק בכך שסייע לה לסיים את שיחת הטלפון, והכל מבלי להזכיר ולו במילה מגע פיזי כלשהו, כל שכן חיבוק בצורה כלשהי. רק במהלך עדותה בבית המשפט, בתשובה לשאלה מפורשת ומנחה בחקירה נגדית של הסניגורית, **אישרה העדה לראשונה** שהנאשם חיבק אותה. כאשר התבקשה העדה להסביר את התפתחות גרסתה היא לא סיפקה הסבר המניח את הדעת ומסרה תיאור מעורפל, מגמתי ומייפה של אותו "חיבוק", ואף לא ידעה לומר כיצד חיבק אותה הנאשם. אינני סבור כי ניתן לתרץ את התפתחות הגרסה בעניין זה בקשיי התנסחות או פרשנות של העדה, כפי שטוענת ההגנה, ואינני סבור כי תשובותיה של העדה בעניין זה היו כנות אלא הן היו מגמתיות ומייפות.

על כן, גרסתה של ש.ב. בסוגיה מהותית זו - שאלת קיומו של מגע פיזי באירוע בינה לבין הנאשם - הנה גרסה מתפתחת ולא עקבית, כאשר בתחילה טענה שלא היה כל מגע פיזי ביניהם, ולא הזכירה כל "חיבוק" או פעולה דומה, אך לבסוף, בתשובה לשאלה מפורשת ומנחה בחקירה נגדית, **אישרה לראשונה** שהנאשם "חיבק" אותה, וזאת מבלי שידעה להסביר כיצד חיבק אותה ותוך תיאור מגמתי ומייפה של ה"חיבוק".

111. סוגיה חשובה נוספת לגביה חלה התפתחות בגרסת העדה היא סוגיית התייחסותה של העדה לטענות שהעלו עדי הראיה לאירוע.

העדה התייחסה לראשונה לסוגיה זו בהודעתה במשטרה. בהודעה במשטרה טענה העדה תחילה כי השכנים הזמינו משטרה מכיוון ש"**הם נבהלו מהצעקות שלי...**", אך כשהוטח בה שהשכנים טוענים ראו את הנאשם מכה אותה בגב ובכתף אמרה ש"**השכנים לא אוהבים אותה**". בעדותה בבית המשפט העדה העידה תחילה שהמניע של השכנים לסבך את הנאשם בין שכניו בנוגע לצרכים שעושים כלביו בחצר, וכן כעסם בגין הפרת השקט במקום בעת שצעקה. בהמשך עדותה שינתה העדה טעמה ודווקא הצדיקה את פניית העדים למשטרה נוכח הצעקות ולא טענה עוד כי הם פעלו במכוון כדי לסבך את הנאשם. אולם, בהמשך עדותה שבה העדה וטענה כי השכנים משקרים, כי הם מנסים לנקום בנאשם, ושיערה כי ייתכן ויש קשר בין השכנים המפלילים. העדה תיארה את התנהגות הנאשם באירוע כהתנהגות חמה, אוהבת, מנחמת ומרגיעה, וסברה שלא ניתן לפרש אותה אחרת, ומכיוון שעדי הראיה מתארים התנהגות שונה לחלוטין, היא סבורה כי העדים פשוט משקרים.

הנה כי כן, גרסתה של העדה בסוגיה זו הנה גרסה בלתי עקבית, כאשר לעיתים העדה מצדיקה את פניית עדי

הראיה למשטרה ולא מייחסת להם כוונה לסבך את הנאשם, ולעיתים העדה טוענת כי עדי הראיה שיקרו במכוון על מנת לסבך את הנאשם, מתוך נקמנות או כעס, וכי ייתכן והם פעלו כך יחד. לא למותר לציין, כי גם ההגנה בסיכומיה שללה באופן ברור כל מניע פסול מצד עדי הראיה.

112. **בחינה חיצונית של עדותה של ש.ב. למול ראיות אחרות**, לרבות למול עדות הנאשם, מצביעה על סתירות של ממש, אף בסוגיות מהותיות.

בעקבות דברי עדי הראיה ששמעו צעקות של ילד במהלך האירוע, לרבות קריאה לש.ב. לברוח, ואחד העדים אף טען ששוחח עם הילד, הנאשם נחקר על כך בחקירתו במשטרה ובהודעתו (1/ת) מסר כי הילדים כלל לא היו במקום בעת האירוע אלא היו אצל השכנים. בעדותו בבית המשפט, לאחר ששמע גם את דבריה של ש.ב. בעדותה בעניין זה, טען הנאשם כי הוא אינו זוכר אם מי מהילדים היה במקום. ש.ב., לעומת זאת, מסרה בחקירת המשטרה (6/נ) כי הילדים התאומים בני ה-9 היו איתה במקום. בעדותה בבית המשפט אישרה ש.ב. כי בן אחד נכח באירוע ועמד רחוק ממנה.

הנה כי כן, ש.ב. והנאשם סותרים האחד את השנייה בסוגיה זו, וגם גרסתה של ש.ב. עצמה בסוגיה זו מתפתחת, כאשר בתחילה מסרה ששני הילדים היו במקום ובהמשך אמרה כי רק אחד מהם היה במקום. לא ניתן להסביר סתירה זו בשכחה, שכן הן הנאשם והן ש.ב. מסרו לראשונה את גרסתם בנושא כבר בסמוך לאחר האירוע. בשים לב לטענת עדי הראיה כי הילד שנכח במקום היה נסער, צעק ובכה, ואף קרא לש.ב. לברוח מהמקום, ובהמשך אף שוחח עם אחד העדים וביקש ממנו שלא לקרוא למשטרה, דומה כי לא בכדי ישנן סתירות בגרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. בעניין זה.

עדותה של ש.ב. אינה עולה בקנה אחד עם עדות הנאשם גם בסוגיה נוספת. כאמור, לאחר שש.ב. שללה בעדותה מגע פיזי בינה לבין הנאשם באירוע היא אישרה בסופו של דבר כי הנאשם חיבק אותה באירוע. עם זאת, ש.ב. תיארה בעדותה רק חיבוק אחד, כשמיד לאחריו הגיעה המשטרה. הנאשם, לעומת זאת, תאר בעדותו כי חיבק את ש.ב. במהלך האירוע מספר פעמים, באופנים שונים, בכמה מקומות שונים ולאורך זמן.

כמובן, לא למותר לציין עוד את הסתירות המהותיות בין תיאור האירוע על ידי עדי הראיה לבין תיאורו על ידי ש.ב.. נתון חשוב שראוי להדגיש בהקשר זה הוא היעדר התייחסות העדה לדברי עדת התביעה נ' ב', לפיה הילד שנכח במקום צעק לש.ב. לברוח. ההגנה לא חלקה על כך שהעדה אכן שמעה את הדברים האמורים או על עצם אמירתם, ולמעשה ההגנה היא שהגישה מטעמה את הודעת העדה במשטרה (9/נ), שם ציינה העדה את הדברים הללו, וההגנה כלל לא חקרה אותה בנושא. ככל שגרסתה של ש.ב. נכונה, והיא הייתה נסערת רק נוכח הוויכוח בטלפון עם אחיה ואילו הנאשם רק הרגיעה בנועם, בחום ובאהבה, לא הייתה לילד כל סיבה להיות נסער, לצעוק, לבכות ובוודאי שלא לצעוק לש.ב. לברוח מהמקום, שכן נוכחות הנאשם לידה רק היטיבה עמה. על כן, קריאתו של הילד לש.ב. לברוח מהמקום סותרת למעשה את גרסתה של ש.ב., ומתיישבת עם עדות עדי הראיה. ההגנה לא מצאה לנכון לשאול את ש.ב. בנושא ועל כן ש.ב. לא הסבירה מדוע הילד קרא לה לברוח.

113. גרסתם של ש.ב. ושל הנאשם בעדותם במשפט הייתה כי בעת האירוע ש.ב. שוחחה בטלפון עם אחיה והתווכחה עמו, ועל רקע זה איבדה את שלוותה, צעקה והשתוללה. דא עקא, על אף הנטען בכתב האישום ועל אף הטענה כי גרסה זו לא הועלתה על ידי השניים בהזדמנות הראשונה וכי ישנן סתירות בגרסאותיהם בעניין זה - ההגנה לא זימנה כל עד ולא הגישה כל ראיה שיש בכוחם כדי לחזק טענה זו של הנאשם ושל ש.ב.

כך, ההגנה לא זימנה מי מאחיה של ש.ב. לעדות כדי לאשר את טענותיה ולא הגישה פלט שיחות טלפון של ש.ב. המלמד על שיחה עם אחיה, ואף לא ביקשה לקבל צו בנושא, וזאת הגם שלכאורה ההגנה יכולה הייתה לעשות כן ללא קושי רב. ההגנה גם לא סיפקה הסבר מדוע נמנעה מלעשות כן. בכך יש כדי להפחית ממהימנותה של גרסה זו של ש.ב..

בהקשר זה יצוין כי בהאזנה להקלטת שיחותיו של העד ב' עם מוקד 100 (ת/5), ניתן לשמוע את העד אומר דברים לא ברורים בעניין הגעת אנשים נוספים ("אולי אחיה") למקום האירוע לאחר הפסקת האלימות וטרם הגעת המשטרה. מדובר בדברים לאקוניים ולא ברורים דיים, העד לא חזר עליהם ולא הבהיר אותם בהודעתו במשטרה, גם הנאשם וש.ב. לא התייחסו לעניין זה בגרסאותיהם ולמעשה הנאשם אמר בהודעתו כי רק הוא וש.ב. היו באירוע ולא היה איש נוסף, השוטר שהגיע למקום לאחר האירוע לא ציין בדוח הפעולה דבר בעניין, העד לא התייחס לעניין בעדותו ואף אחד מהצדדים לא חקר אותו חקירה של ממש בעניין זה, הצדדים לא התייחסו לכך בסיכומיהם ולא העלו טענות בנושא, וההגנה לא הביאה ראיות בנושא. אשר על כן, לא ניתן לייחס משמעות רבה לדבריו האמורים של העד בשיחתו עם מוקד 100, ואין בהם כדי לחזק את טענתה של ש.ב. כי התווכחה עם אחיה באירוע בטלפון.

114. אין מחלוקת שהשוטר שהגיע למקום האירוע וכן השוטר שחקר את ש.ב. לא הבחינו בסימני חבלה על גופה או על פניה. כמו כן, אין חולק כי העד מ' ב' מסר, כבר בשיחותיו בזמן אמת עם מוקד 100 ואף בהמשך, לרבות בעדותו בבית המשפט, כי ש.ב. לא ברחה מהמקום ועמדה מול הנאשם חרף המכות שהכה בה הנאשם, וכי התנהגות זו הייתה תמוהה בעיניו.

אינני סבור כי בנסיבות המקרה דנן יש בנתונים אלו כדי לחזק באופן ממשי את עדותה של ש.ב.

העובדה שהשוטר שהגיע למקום האירוע והשוטר שחקר את ש.ב. לא הבחינו בסימני חבלה על גופה או על פניה אינה שוללת את האפשרות שהנאשם הכה בה כפי שמתארים עדי הראיה, אינה הופכת את עדותם לבלתי סבירה, ואינה מחזקת בהכרח את גרסתה של ש.ב.. ניסיון החיים מלמדנו כי לעיתים גם מכות חזקות כפי שמתארים העדים אינן מותירות חבלות הנראות לעין בבירור, ובמיוחד בנסיבות, כמו נסיבות המקרה דנן, בהן מדובר בהתרשמות חיצונית כללית של שוטר מבלי שנערכה בדיקה מקצועית על ידי גורם רפואי מוסמך, ובהן אין טענה למכות באמצעות חפץ כלשהו.

גם תמיהתו של העד מ' ב' מכך שש.ב. לא ברחה מהמקום נוכח מכותיו של הנאשם ונותרה לעמוד מולו אינה מחזקת בהכרח את גרסתה של ש.ב.. העד ב' העיד בנוסף כי ש.ב. קיללה את הנאשם, יצאה לרחוב בשלב מסוים, הדפה את הנאשם ואולי אף דחפה אותו, וכן החזיקה בבקבוק, כך שמכלול התנהגותה אינו מלמד על פאסיביות נוכח המכות ובוודאי שאינו מלמד על הסכמה למגע הפיזי. בשים לב לטיב האירוע וליחסי הכוחות בין הנאשם לבין ש.ב., הרי שמכלול התנהגותה של ש.ב. באירוע כמתואר על ידי העד ב' אינו בלתי סביר והוא תואם את הנסיבות וההקשר, כפי שמלמדנו ניסיון החיים וכפי שנקבע בפסיקה ביחס לאלימות כנגד נשים.

115. לאור כלל האמור לעיל, ולאחר בחינת עדותה של ש.ב. בקפדנות ובזהירות, והגם שש.ב. היא קורבן העבירה על פי כתב האישום והיא הכחישה בעקביות כי הנאשם תקף אותה באירוע - **אני קובע כי עדותה של ש.ב. אינה מהימנה ועל כן לא ניתן להעניק לה משקל ראייתי ממשי.**

116. הנאשם העיד בעדותו כי ביום האירוע ש.ב. הגיעה לבקרו, כשהיא נסערת בשל מות אמה ובשל ענייני הירושה. הנאשם הציע כי ישבו בחצר ביתו וישתו קפה על מנת להרגיעה. בעת שישבו בחצר, התקשר אליה אחד מאחיה, ובין השניים התגלע ויכוח קולני בענייני הירושה, ושיחתם נותקה. ש.ב. התקשרה לאחים נוספים בעניין ובמהלך השיחות עמם היא הייתה נקלעה לסערת רגשות והיסטריה, החלה לצעוק עליהם בטלפון, והשתוללה מכעס. הנאשם נבהל וחשש שהשכנים יבחינו בצעקות ובהשתוללות ועל כן ביקש מש.ב. להפסיק. כשהיא לא נענתה לבקשתו, הנאשם חיבק אותה מאהבה ומדאגה, כשהיא ממשיכה לצעוק. הנאשם חיבק אותה מספר דקות עד שהשיחה נותקה והיא נרגעה. לדבריו במהלך החיבוק הם עברו ממקום למקום עד אשר היא נרגעה והם חזרו לשבת. בהמשך העיד הנאשם כי במהלך האירוע חיבק את ש.ב. מספר פעמים, בכמה מצבים, בכמה מקומות ובכמה אופנים (עמוד 37, שורות 14-15). לאחר דקות ספורות הגיעה ניידת משטרה עם שני שוטרים. אחד השוטרים שאל אותם אם ארע דבר וש.ב. ענתה כי שוחחה בטלפון וצעקה. השוטר מסר להם כי הם הגיעו בעקבות תלונות השכנים בנוגע לאלימות, ולאחר שבדק את מצבה הפיזי של ש.ב. השוטרים הלכו מהמקום. לאחר מספר דקות שב השוטר וביקש מהנאשם להתלוות אליו למשטרה לצורך גביית עדותו. (עמוד 31 לפרוטוקול, שורות 20-28; עמוד 32, שורות 1-11).

117. בחקירתו הנגדית הנאשם שלל כי אמר לשוטר שהגיע למקום שהתגלע ויכוח בינו לבין ש.ב. בנוגע לענייני ירושה, וכן שלל כי אמר לשוטר שהיה ביניהם ויכוח מילולי (עמוד 32, שורות 24-28).

כמו כן, הסביר הנאשם בעדותו כי כשאמר בהודעתו במשטרה, לאחר שהתבקש להתייחס לחשדות נגדו, שלא תקף את ש.ב. אלא היה ויכוח מילולי, התכוון שהוויכוח אשר התגלע היה בין ש.ב. לאחיה, ולא בינו לש.ב.

עוד הוסיף הנאשם כי לא ציין בהודעתו במשטרה שהוויכוח לא היה בינו לבין ש.ב. אלא היה בין ש.ב. לבין אחיה ושוויכוח זה היה בשיחת טלפון, מכיוון שהשוטר לא שאל אותו בעניין ומכיוון שלא תיאר לעצמו לאן יתפתח הסיפור ולא הבין שדבריו יכולים להתפרש כאילו הוויכוח התנהל בינו לבין ש.ב. (עמוד 33, שורות 3-8, 15-27; עמוד 34, שורות 4-9).

118. הנאשם עומת בעדותו עם העובדה שרק בעדותו בבית משפט סיפר לראשונה כי הוא חיבק את ש.ב. על מנת להרגיעה ושלא העלה טענה זו בחקירת המשטרה. הנאשם השיב כי סיפר גרסה זו לראשונה בבית משפט הואיל והחוקר לא שאל אותו על כך בחקירת המשטרה והואיל והוא לא הבין שהעניין הולך להסתבר (עמוד 34, שורות 11-20).

119. בהתייחסו לעדות העדה נ' ב' העיד הנאשם כי היא הבינה לא נכון ופירשה לא נכון את הסיטואציה וסברה בטעות שהוא תוקף את ש.ב. למרות שראתה שרק חיבק אותה, וזאת נוכח צעקותיה של ש.ב. (עמוד 35, שורות 29-31). עוד הוסיף הנאשם כי העדה ב' ראתה את האירוע מזווית בעייתית והוא לא יודע מה ראתה (עמוד 35, שורות 5-6).

הנאשם אישר שאינו מכיר את העדה ב' (עמוד 35, שורה 9), ושאל לה מניע לשקר בעניין (עמוד 35, שורות 14-15).

120. בהתייחסו לעדות העד מ' ב', שגם אותו לא הכיר הנאשם, העיד הנאשם כי כנראה שהעד ראה שהוא חיבק את ש.ב. בעת שהיא צעקה והשתוללה במשך מספר דקות, וגם הוא פירש לא נכון את הסיטואציה נוכח הצרחות וההשתוללות. לאחר מכן הוסיף הנאשם שיכול להיות שהעד מדמין או שלא ראה טוב (עמוד 36).

לשאלת בית המשפט ביחס לעדויות עדי הראיה אמר הנאשם: "הסיטואציה עם הצרחות שלה והשתוללות שלה כאילו קורה שם משהו. ובגלל החיבוק והצעקות הם חשבו שזה אלימות. כי הייתה סיטואציה כזו ששיניהם חשבו שזה ככה." (עמוד 37, שורות 18-19).

121. הנאשם עומת עם הסתירה בין דבריו במשטרה, לפיהם השכנים טענו כי תקף את ש.ב. הואיל והם נוטרים לו טינה, לבין דבריו בעדותו בבית משפט, לפיהם לשכנים אין מניע לשקר והם פעלו מאזרחות טובה. בתגובה הנאשם נסוג בו מדבריו בתחילת עדותו וחזר לטענותיו בחקירת המשטרה: "יכול להיות שהם שונאים אותי אולי בגלל המוזיקה שלי, אולי בגלל שעשינו שם על האש." (עמוד 37, שורות 18-19).

122. בהתייחס לנוכחות ילדיו באירוע העיד הנאשם כי הוא אינו זוכר אם הם נכחו באירוע. לאחר שעומת עם דבריו בהודעתו במשטרה, שם סיפר שילדיו לא נכחו באירוע אלא שהו אצל השכנים, הנאשם המשיך לטעון בעדותו כי הוא אינו זוכר אם הם נכחו במקום או לא (עמוד 36, שורות 18-19; עמוד 37, שורה 5).

123. **ההגנה עותרת לקבל את גרסת הנאשם כמהימנה, אחידה ועקבית.** הנאשם לאורך כל ההליך, החל מתשאולו בשטח וכלה בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, דבק בגרסתו הראשונית כי לא הייתה כל אלימות מצדו כלפי ש.ב..

124. לטענת ההגנה, אין פער משמעותי בין הדברים שמסרו ש.ב. והנאשם לשוטר שהגיע למקום, לפיהם הם התווכחו ביניהם בענייני ירושה, לבין עדויותיהם בבית משפט, לפיהן ש.ב. התווכחה עם אחיה בטלפון, ונראה כי הדברים לא הובנו נכון על ידי השוטרים. כוונת הנאשם וש.ב. הייתה שהצעקות שהשכנים שמעו נסובו סביב ויכוח, כך שאין מדובר בסתירה מהותית.

125. כמו כן, לטענת ההגנה, בעת שטען הנאשם בחקירתו במשטרה כי לשכניו היה מניע לטפול עליו אשמת שווא, הוא לא סבר שמדובר בעדי התביעה ב' וב'.

126. **לשיטת המאשימה, מנגד, אין לתת אמון בגרסת הנאשם, אשר הוכחה כבלתי מהימנה, בלתי סבירה, מתפתחת ומופרכת, והיא עומדת בניגוד לעדויות ולראיות המאשימה.**

127. לטענת המאשימה, הנאשם סיפר לראשונה רק בעדותו בבית המשפט שחיבק את ש.ב., מספר פעמים, מכיוונים שונים ולמשך מספר דקות. זכרה של גרסה זו כלל לא בא בהודעתו במשטרה.

128. עוד טוענת המאשימה, כי הנאשם אישר בעדותו שאין בינו לעדי התביעה היכרות כלשהי ושלא היה להם מניע לטפול עליו אשמת שווא, ולכן עדותם נובעת מפרשנות שגויה של הסיטואציה, אך בהודעתו במשטרה טען בכלל כי שכניו טענו שהיכה את ש.ב. מכיוון שפיתחו כלפיו טינה.

129. לאחר בחינת עדותו של הנאשם - לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית ואותות האמת שעלו מהעדות, לרבות בחינה פנימית של העדות וניתוח סתירות ופרכות, ולרבות בחינה חיצונית למול ראיות אחרות, ולאחר בחינת טענות הצדדים - **באתי לכלל מסקנה כי עדות הנאשם אינה מהימנה וכי לא ניתן להעניק לה משקל ראייתי ממשי.**

130. **התרשמותי הבלתי אמצעית** מעדות הנאשם ומאותות האמת שעלו ממנה היא כי מדובר

בעדות מתחמקת, מיתממת ולא עקבית. בפי הנאשם לא היו תשובות והסברים המניחים את הדעת לסתירות ולפרכות שהוטחו בפניו, ובעת שהנאשם ניסה להתמודד עם הסתירות והפרכות הוא מסר תשובות מתחמקות, תוך שהוא זז במקומו בחוסר נוחות.

131. הגרסה שמסר הנאשם, החל מדבריו לשוטר שהגיע למקום מיד לאחר האירוע וכלה בעדותו בבית המשפט, הייתה **גרסה מתפתחת, לעיתים על גבול הכבושה, ולא עקבית, ונתגלעו בה סתירות ופרכות, לרבות בסוגיות מהותיות**, שהנאשם לא סיפק להן הסברים המניחים את הדעת.

132. סוגיה מהותית אחת לגביה נתגלעו סתירות ופרכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגיית התרחשותו של ויכוח מילולי באירוע בינו לבין ש.ב.. הנאשם, כמו ש.ב., שלל בעקביות נקיטה באלימות פיזית כנגד ש.ב. באירוע. עם זאת, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, לא עקבית וסותרת ביחס לשאלה האם הוא וש.ב. התווכחו במהלך האירוע.

סוגיה זו היא סוגיה מהותית, שכן קיומו של ויכוח מילולי בין הנאשם לבין ש.ב. מתיישב עם התיאור שמוסרים עדי הראיה מטעם התביעה ויש בו גם כדי לתמוך בטענת עדי הראיה שהוויכוח המילולי הסלים לכדי אלימות פיזית של ממש. על כן, אין פלא כי גם הנאשם וגם ש.ב. מסרו גרסאות מתפתחות ולא עקביות בסוגיה זו, כאשר ההתרשמות היא כי בין השניים אכן התנהל ויכוח מילולי שהסלים לאלימות פיזית, ולאחר שבתחילה אישרו השניים שהיה ביניהם ויכוח מילולי אך שללו עימות פיזי, בניסיון להמעיט בחומרת האירוע ולמנוע את הסתבכותו של הנאשם, בהמשך הבינו השניים כי אישורם להתרחשותו של ויכוח מילולי ביניהם עלול לחזק את טענות עדי הראיה ועל כן גרסתם התפתחה והם שללו גם התרחשות של ויכוח מילולי ביניהם והחלו לטעון כי למעשה ש.ב. התווכחה בטלפון עם אחיה.

לשוטר שהגיע למקום וערך דו"ח פעולה (ת/2) אמר הנאשם (בדומה לדברים שמסרה לשוטר גם ש.ב.) כי **"היה בינו לבין בת זוגתו ויכוח קולני ללא אלימות על רקע של ירושה"**. בהודעה שמסר הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/1) נשאל הנאשם מה יש לו להגיד בקשר לחשדות נגדו והנאשם השיב **"לא תקפתי ולא היה שום דבר, סתם ויכוח מילולי היה"**. בהמשך, כאשר החוקר מטיח בנאשם שלא היה לו רק ויכוח מילולי עם ש.ב. אלא הוא גם תקף אותה, ענה הנאשם **"לא תקפתי אותה, שקר וכזב, תביא אותה לפה"**. הנה כי כן, הן לשוטר שהגיע למקום מיד בסמוך לאחר האירוע והן לחוקר שחקר את הנאשם לאחר מכן אמר הנאשם כי באירוע היה ויכוח מילולי קולני בינו לבין ש.ב., והוא לא הזכיר, אף לא במילה, ויכוח כלשהו של ש.ב. עם מי מאחיה.

לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט, שניתנה לאחר שנחשף לעדויות עדי הראיה ולגרסתה של ש.ב., שינה הנאשם את גרסתו והעיד לראשונה כי ש.ב. בכלל התווכחה בטלפון עם אחיה על ענייני ירושה והוא רק ביקש ממנה להפסיק לצעוק ולהירגע וכן חיבק אותה חיבוק אוהב ודואג. הנאשם שלל כי התרחש באירוע ויכוח מילולי בינו לבין ש.ב.

כאשר עומת הנאשם עם דבריו לשוטר בשטח שתועדו בדו"ח הפעולה ת/2, שלל הנאשם כי אמר דברים אלו לשוטר. זה המקום להזכיר כי דו"ח הפעולה ת/2 הוגש בהסכמה ולאחר שההגנה ויתרה על חקירת השוטר, כך שהדו"ח התקבל כראיה לאמיתות תוכנו, וההגנה אינה יכולה לטעון כנגד הרישום בדו"ח או לטעון שהנאשם לא אמר את הדברים הרשומים בדו"ח לשוטר. מכאן, שאין לקבל את הסברו של הנאשם בעדותו לכתוב בדו"ח ויש לראות בדבריו בעדותו משום גרסה כבושה. כאשר עומת הנאשם עם דבריו בהודעתו בחקירת המשטרה (ת/1),

ענה הנאשם שהתכוון לכך שהוויכוח אשר התגלע היה בין ש.ב. לאחיה, והוא לא ציין זאת וכן לא ציין שהוויכוח התנהל בטלפון מכיוון שהשוטר לא שאל אותו בעניין ומכיוון שלא תיאר לעצמו לאן יתפתח הסיפור ולא הבין כיצד דבריו יכולים להתפרש. אני דוחה הסברו זה של הנאשם כהסבר מתחמק ומיתמם. קריאת הודעת הנאשם במשטרה במלואה מעלה בבירור כי הנאשם הבין היטב את שאלת השוטר, התכוון בהחלט לומר שהיה ויכוח מילולי בינו לבין ש.ב., והבין היטב שכך גם הבין זאת השוטר. גם כאשר החוקר מטיח בנאשם במפורש שלא היה רק ויכוח מילולי בינו לבין ש.ב. אלא הוא גם תקף אותה, הנאשם, שמבין היטב שהחוקר סבור שהוא אישר שהיה ויכוח מילולי בינו לבין ש.ב., משיב רק שלא תקף את ש.ב., והוא לא מעמיד את החוקר על טעותו ולא אומר שגם ויכוח מילולי כלל לא היה ביניהם אלא היה בעצם ויכוח מילולי בין ש.ב. לבין אחיה, והוא אף לא מציין שהוויכוח המילולי היה בכלל בשיחת טלפון. הנאשם לא מזכיר זאת, ולא ברמז. עוד יש לזכור כי גם הודעת הנאשם במשטרה (1/ת) הוגשה בהסכמה, ללא חקירת גובה ההודעה, כך שההגנה הסכימה לאמיתות התוכן הכתוב בהודעה. מכאן, שאין לקבל גם את הסברו של הנאשם בעדותו לכתוב בהודעתו במשטרה, ויש לראות בדבריו בעדותו משום גרסה כבושה.

אשר על כן, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, לא עקבית וסותרת, ביחס לסוגיה המהותית של התרחשותו של ויכוח מילולי בינו לבין ש.ב. במהלך האירוע. למעשה, עדותו של הנאשם בסוגיה זו עולה כדי גרסה כבושה, ועל כן יש לדחותה מכל וכל, ונוכח חשיבות הסוגיה יש לראות בכך משום חיזוק לעדויות עדי הראיה מטעם המאשימה.

133. סוגיה חשובה נוספת לגביה נתגלעו סתירות ופרכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגיית קיומו של מגע פיזי בינו לבין ש.ב. במהלך האירוע, וטיבו של מגע זה.

134. לשוטר שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע ורשם דוח פעולה (2/ת) אמר הנאשם כי "היה בינו לבין בת זוגתו ויכוח קולני **ללא אלימות**...". הנאשם לא ציין כל מגע פיזי בינו לבין ש.ב. באירוע, כל שכן חיבוק כזה או אחר. בהודעתו במשטרה (1/ת) אמר הנאשם "**לא תקפתי ולא היה שום דבר... לא תקפתי אותה, שקר וכזב... לא תקפתי אותה בכלל, שקר וכזב... ש. אתה נתת לה אגרופים לגב ולכתף, תגובתך? ת. מה פתאום, אין דבר כזה... לא הרבצתי לה, אין דבר כזה**". גם בהודעה הנאשם לא מציין כל מגע פיזי בינו לבין ש.ב. באירוע, וכן לא מזכיר חיבוק כלשהו.

רק בעדותו בבית המשפט, לאחר שנחשף לכלל הגרסאות, לרבות לגרסתה של ש.ב., העיד הנאשם לראשונה כי באירוע היה מגע פיזי בינו לבין ש.ב., עת הוא חיבק אותה, חיבוק אוהב ודואג, מספר דקות, על מנת להרגיעה במהלך ויכוח סוער שניהלה בטלפון עם אחיה. הנאשם הוסיף עוד כי במהלך החיבוק הם עברו ממקום למקום, ובהמשך גרסתו הוסיפה להתפתח והוא העיד כי חיבק את ש.ב. מספר פעמים, בכמה מצבים, בכמה מקומות ובכמה אופנים.

כאשר עומת הנאשם בעדותו עם העובדה שרק בעדותו בבית משפט סיפר לראשונה כי הוא חיבק את ש.ב. על מנת להרגיעה ושלא העלה טענה זו בחקירת המשטרה, הסביר הנאשם כי החוקר לא שאל אותו על כך בחקירת המשטרה והוא לא הבין שהעניין הולך להסתבך. הסבר זה של הנאשם הוא מיתמם ומתחמק, שכן ברור שהנאשם הבין היטב, גם בחקירת המשטרה, כי שאלת המגע הפיזי בינו לבין ש.ב. במהלך האירוע היא שאלה חשובה, ולא הגיוני שלא סבר כבר בחקירת המשטרה שחיבוק מתמשך, כל שכן מספר חיבוקים, הוא נתון חשוב שיש בכוחו לתת הסבר כלשהו לטענות עדי הראיה. נראה כי מאחר שבעדותו, או לפחות בחלקה, בשונה מבחקירת המשטרה, אמר הנאשם כי עדי הראיה לא שיקרו בעדותם אלא טעו בהבנת מה שראו, היה עליו לספק הסבר כלשהו לדברי העדים ועל כן העלה לראשונה את טענת ה"חיבוק". עוד יש לזכור שהודעת הנאשם

במשטרה הוגשה בהסכמה, כראיה לאמיתות תוכנה, מבלי שההגנה חקרה את גובה ההודעה בנושא זה.

אשר על כן, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, לא עקבית וסותרת, גם ביחס לסוגיה החשובה של קיומו של מגע פיזי בינו לבין ש.ב. במהלך האירוע, וטיבו של מגע זה. למעשה, עדותו של הנאשם גם בסוגיה זו עולה כדי גרסה כבושה, ועל כן יש לדחותה מכל וכל, ונוכח חשיבות הסוגיה יש לראות גם בכך משום חיזוק לעדויות עדי הראיה מטעם המאשימה.

135. סוגיה נוספת לגביה נתגלעו סתירות ופרכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגיית נוכחותו של בנו במקום במהלך האירוע.

בחקירת המשטרה (ת/1) שאל החוקר את הנאשם במפורש האם אחד מילדיו היה במקום בעת האירוע והנאשם השיב "לא, הילדים היו אצל השכנים".

בעדותו בבית המשפט, לאחר שנחשף גרסאות יותר העדים, לרבות לגרסאותיה של ש.ב., העיד הנאשם כי הוא אינו זוכר אם הם נכחו באירוע. גם לאחר שעומת עם דבריו בהודעתו במשטרה הנאשם המשיך לטעון כי אינו זוכר אם הם נכחו במקום או לא, והוסיף כי ייתכן והגיעו לבד מאוחר יותר. גם תשובה זו היא מתחמקת ומיתממת, וניכר כי הנאשם שינה את גרסתו בעניין זה בעדותו נוכח העולה מיתר העדויות, לרבות מגרסאותיה של ש.ב..

נוכח עדויות שני עדי הראיה, אשר שמעו, כל אחד בנפרד, את צעקותיו ובכיו של הילד שנכח במקום, והעדה ב' אף שמעה את הילד קורא לש.ב. לברוח מהמקום והעד ב' אף שוחח עם הילד - סבורני כי אין ספק שלפחות אחד הילדים נכח במקום בעת האירוע והיה עד לו, וכי לא בכדי הנאשם ניסה להסתיר עובדה זו, תוך מסירת גרסה מתפתחת ולא עקבית. יש לראות גם בכך משום חיזוק לעדויות עדי הראיה מטעם המאשימה

136. סוגיה נוספת לגביה נתגלעו סתירות ופרכות בגרסאות שמסר הנאשם היא סוגיית מניעה של עדי הראיה לטעון כי הנאשם תקף את ש.ב. במכות של ממש.

בחקירתו במשטרה (ת/1) אמר הנאשם בתגובה לטענה שיש שכנים שהיו עדים לתקיפה "אין דבר כזה, כולם שקרנים... שכנים שונאים אותי שקרנים, לא יודע למה אמרו למשטרה שתקפתי".

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה מתפתחת בסוגיה זו. בתחילה שינה טענתו מחקירת המשטרה ואמר כי העדים, שהעידו בתום לב מתוך אזרחות טובה ושהוא אינו מכיר אותם, הבינו ופירשו לא נכון את הסיטואציה וסברו בטעות שהוא תוקף את ש.ב. למרות שראו שרק חיבק אותה, וזאת נוכח צעקותיה והשתוללותה של ש.ב. ונוכח זוויות הראייה הלקויה שלהם. אולם בהמשך עדותו, שינה הנאשם טעמו פעם נוספת ואמר שיכול להיות שהעדים העידו כפי שהעידו הואיל והם שונאים אותו בגלל המוזיקה שלו או בגלל שעשה "על האש".

אשר על כן, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, לא עקבית וסותרת, גם ביחס לסוגיית מניעה של עדי הראיה לטעון כי תקף את ש.ב. במכות של ממש. יש לראות גם בכך משום חיזוק לעדויות עדי הראיה מטעם המאשימה.

137. **בחינה חיצונית של עדות הנאשם למול ראיות אחרות**, לרבות למול עדותה של ש.ב., מלמדת על קיומן של סתירות ממשיות.

במסגרת ניתוח עדותה של ש.ב. לעיל, סקרתי בהרחבה את הסתירות בין עדותו של הנאשם לבין עדותה של

ש.ב., לרבות בסוגיות מהותיות, כגון סוגיית קיומו של מגע פיזי בין הנאשם לבין ש.ב. באירוע וטיבו וסוגיית נוכחותו של בנם במקום. על כן, כל האמור שם נכון גם ביחס לבחינת עדותו של הנאשם, מהימנותה ומשקלה, ואין צורך לחזור על הדברים.

כמובן, לא למותר לציין עוד את הסתירות המהותיות בין תיאור האירוע על ידי עדי הראיה לבין תיאורו על ידי הנאשם.

זאת ועוד, העובדה שההגנה לא זימנה כל עד ולא הגישה כל ראיה שיש בכוחם כדי לחזק את טענת הנאשם וש.ב., לפיה בעת האירוע ש.ב. שוחחה בטלפון עם אחיה והתווכחה עמו, ועל רקע זה איבדה את שלוותה, צעקה והשתוללה, וההגנה אף לא סיפקה הסבר מדוע נמנעה מלעשות כן - יש בה כדי להפחית גם ממהימנות גרסה זו של הנאשם וממשקל עדותו.

138. לאור כלל האמור לעיל, ולאחר בחינת עדותו של הנאשם בקפדנות ובזהירות - **אני קובע כי עדותו של הנאשם אינה מהימנה ועל כן לא ניתן להעניק לה משקל ראייתי ממשי.**

סיכום ניתוח ראיות ההגנה

139. הנה כי כן, **שתי הראיות המרכזיות מטעם ההגנה - עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם - נמצאו על ידי, לאחר בחינה זהירה וקפדנית, כראיות לא מהימנות ונעדרות משקל ראייתי ממשי.**

סבורני כי הסתירות והפרכות בגרסאות הנאשם, כמו גם חוסר העקביות וההתפתחות בגרסתו העולה עד כדי גרסה כבושה, יש בהם גם כדי לחזק את משקל ראיות המאשימה.

140. זאת אני קובע, הגם שש.ב. היא קורבן העבירה על פי כתב האישום, והגם שש.ב. והנאשם הכחישו בעקביות כי הנאשם תקף פיזית במכות את ש.ב. באירוע.

סבורני כי יש הסבר הגיוני ומשכנע להכחשתה העקבית של ש.ב. את תקיפתה על ידי הנאשם כמתואר על ידי עדי הראיה, וכי נוכח ההתרשמות הבלתי אמצעית מעדותם של ש.ב. ושל הנאשם, נוכח הסתירות הפנימיות והפרכות בגרסאותיהם, ונוכח הסתירות החיצוניות לגרסאותיהם, לרבות סתירות של ממש בסוגיות מהותיות בין גרסת ש.ב. לבין גרסת הנאשם - לא ניתן לקבל את עדויותיהם כמהימנות ולהעניק להן משקל ראייתי ממשי, חרף עקביות הכחשתם.

141. ליתר הראיות שהוגשו מטעם ההגנה, שכוללות מסמכים שונים, תמונות וסרטונים, התייחסתי במהלך ניתוח עדויות עדי המאשימה וההגנה לעיל, ואין בהן כדי לשנות ממסקנותי האמורות.

יצוין, כי חשיבותם של התמונות והסרטונים שהגישה ההגנה הנה מצומצמת, הן נוכח היעדר מחלוקת של ממש סביב העולה מהם והן נוכח הביקור במקום שנערך על ידי בית המשפט ומסקנותיו.

סיכום ניתוח הראיות והעדויות והכרעה עובדתית

142. כפי שצינתי בראשית הכרעת הדין, נוכח הנסיבות הראייתיות הייחודיות של המקרה דנן, ערכתי בחינה זהירה וקפדנית במיוחד של הראיות והעדויות, על רקע טענות הצדדים.

143. לאחר בחינה זהירה וקפדנית כאמור, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה בהליך פלילי והוכיחה, מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את ש.ב. במכות כעולה מעדויות עדי התביעה וכמתואר בכתב האישום.

144. מצאתי להעדיף בבירור את עדויות עדי הראיה מטעם המאשימה - שהם שני עדי ראיה ניטרליים ובלתי תלויים, שאינם מכירים האחד את השנייה ושפנו למשטרה בנפרד ומסרו גרסאותיהם בנפרד, ואשר שניהם נמצאו, לאחר בחינה זהירה וקפדנית, כמהימנים ועדויותיהם המפורטות זכו למשקל ראיתי ניכר - על פני העדויות מטעם ההגנה, עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם - אשר נמצאו על ידי, לאחר בחינה זהירה וקפדנית, כעדויות לא מהימנות ונעדרות משקל ראיתי ממשי.

עדויות עדי המאשימה נתמכו אף בראיות נוספות שהוגשו במשפט, לרבות גרסאות הנאשם וש.ב. בסמוך לאחר האירוע, במסגרתן מסרו הנאשם וש.ב. כי אכן התווכחו ויכוח קולני, ולא הזכירו במילה ויכוח של ש.ב. בטלפון עם אחיה או מגע פיזי ביניהם, כל שכן חיבוק. העדויות אף זכו לחיזוק ראיתי ממשי בעקבות הביקור במקום שערכתי, והתרשמותי הבלתי אמצעית מזווית הראיה הישירה והטובה של שני העדים ומתנאי הראות הסבירים שלהם בעת האירוע. יש לזכור עוד, כי טענת ההגנה להתקיימותה של הטיה קוגניטיבית אצל העדים נשללה ונותרה כאפשרות ערטילאית ותיאורטית בלבד בנסיבות המקרה דנן.

נתון ייחודי ומכריע במקרה דנן הנו הכוח הראיתי האיגבורי הממשי שיש לשילובן של עדויות עדי המאשימה, אשר מציגות למעשה תצרף ברור וחד משמעי באשר לתיאור האירוע ונסיבותיו.

145. יצוין כי על אף ייחודיות הנסיבות הראייתיות של המקרה דנן ניתן בהחלט למצוא בפסיקה מקרים דומים, בהם הורשעו נאשמים בעבירות תקיפה של בנות זוגם גם כאשר בת הזוג הכחישה בעקביות את התקיפה, וזאת על סמך ראיות מהימנות ובנות משקל מפלילות אחרות שבית המשפט מצא לנכון להעדיף על פני עדויות הנאשם ובת הזוג (ראו, למשל: ת"פ (שלום-תל-אביב) 7953/01 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 24.6.2002); ת"פ (שלום-י-ם) **מדינת ישראל נ' דיין** (ניתן ביום 26.10.10); ת"פ (שלום-תל-אביב) 2054/02 **מדינת ישראל נ' גרציאני** (ניתן ביום 6.5.2004)).

146. אשר על כן, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, מעל לכל ספק סביר, כי על רקע ויכוח קולני בין הנאשם לבין ש.ב., הנאשם הכה מספר פעמים את ש.ב. בראשה, בגבה, ובכתפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות ובכמה מקומות בשטח, כאשר אחד מילדיהם הקטינים נוכח במקום, צועק ובוכה, והנאשם לא חדל לתקוף את ש.ב. אף לאחר שהעד מ' ב' קרא לו לחדול בו ממעשיו.

ודוק, אני דוחה את טענת ההגנה כי המגע הפיזי בין הנאשם לבין ש.ב. באירוע התמצה בחיבוקים או ב"ספיגת הכאב" של ש.ב. בצורה דומה אחרת, וקובע כי הנאשם הכה מספר פעמים את ש.ב. בראשה, בגבה, ובכתפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות ובכמה מקומות בשטח.

בחינת התקיימות יסודות עבירת "תקיפה סתם - בן זוג" במקרה דנן

147. סעיף 382(ב) לחוק העונשין קובע כי:

"העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה: (1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו..."

סעיף 379 לחוק העונשין קובע כי:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה."

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר "תקיפה" כך:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה..."

148. יצוין כבר עתה כי ההגנה לא חלקה על כך שהנאשם ו.ש.ב. הם בני זוג לשעבר.

149. הנה כי כן, מדובר בעבירת מחשבה פלילית התנהגותית, המורכבת מיסוד עובדתי - תוקף (רכיב התנהגותי, המעשה); את חברו (רכיב נסיבתי); כלפי גופו (רכיב נסיבתי); בלא הסכמה או בהסכמה שהושגה בתרמית (רכיב נסיבתי); שלא כדין (רכיב נסיבתי); כלפי בן משפחתו (רכיב נסיבתי) - ומיסוד נפשי - מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות.

150. לאחר שקבעתי, כממצא עובדתי שהוכח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם הכה מספר פעמים את ש.ב. בראשה, בגבה, ובכתפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות ובכמה מקומות, אני קובע כי הוכחו במידה הדרושה הרכיב ההתנהגותי של התקיפה והרכיבים הנסיבתיים של "חברו", "כלפי גופו" ו"כלפי בן משפחתו".

151. ההגנה טענה, כי אף אם הוכח שהנאשם היכה את ש.ב. הרי שלא הוכח הרכיב הנסיבתי של "בלא הסכמה", וזאת נוכח עדותה של ש.ב., אשר, לטענת ההגנה, הסכימה לקבל את המכות מהנאשם לשם הרגעתה.

אין בידי לקבל טענה זו של ההגנה. סבורני, כי על רקע העובדות שהוכחו כדבעי, כמו גם על רקע בחינת עדויותיהם של ש.ב. ושל הנאשם, ועל אף דבריה של ש.ב. בעדותה, ניתן לקבוע במידה הדרושה כי ש.ב. לא הסכימה שהנאשם יכה אותה באופן העולה מהעובדות שהוכחו כאמור.

ש.ב. לא העידה, ואף לא אמרה בשום מקום אחר בגרסאותיה, כי היא הסכימה, מכל סיבה שהיא, שהנאשם יכה אותה כמה פעמים, מכות של ממש בראשה, בגבה, ובכתפה, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות. גרסתה של ש.ב. הייתה, בתחילה, שכלל לא היה מגע פיזי בינה לבין הנאשם, ולאחר מכן היא אישרה שהנאשם רק חיבק אותה פעם אחת חיבוק של חום ודאגה במטרה להרגיעה, ורק להתנהגות זו, ולה בלבד, ניתנה הסכמתה. גם הנאשם לא טען, באף אחת מגרסאותיו, כי ש.ב. הסכימה לקבל מידיו מכות כמתואר בעובדות שהוכחו, אלא, לכל היותר (בגרסתו המאוחרת בעדותו בבית המשפט), טען כי ש.ב. הסכימה בהתנהגותה לחיבוקים שחיבק אותה במטרה להרגיעה. ש.ב. והנאשם מיקדו את טענותיהם בתיאור העובדתי של המגע הפיזי ולא בשאלת הסכמתה של ש.ב. למכות, תוך ששניהם שללו את התיאור העובדתי שתיארו עדי הראיה מטעם המאשימה, ובוודאי שלא אישרו תיאור עובדתי זה ביחד עם טענה להסכמתה של ש.ב. למכות העולות מתיאור זה. על כן,

לאחר שדחיתי את הטענה שהמגע הפיזי בין הנאשם לבין ש.ב. התמצה בחיבוק מרגיע או ב"ספיגת כאב" בדרך דומה בלבד, שכל מטרתם הייתה להרגיע את ש.ב., וקבעתי שהמגע הפיזי כלל מכות של ממש שנתן הנאשם לש.ב. על רקע ויכוח קולני ביניהם, לא ניתן "לגזור" את הסכמתה הנטענת של ש.ב. לחיבוק המרגיע ו"להדביקה" למכות של ממש שהכה בה הנאשם.

בהינתן תיאור האירוע כפי שנקבע בעובדות שהוכחו, אף אדם לא היה מסכים לקבל מכות כפי שהכה הנאשם בש.ב.. גם מדבריה של ש.ב. עצמה ניתן ללמוד בבירור כי היא לא הייתה מסכימה לקבל מהנאשם מכות כפי שנקבע שקיבלה: **"אם גבר היה מכה אותי אין מצב שאני אשתוק, אני מאד פמיניסטית ומאד לטובת האישה ואין מצב שגבר יכה אותי ואני אשתוק על דבר כזה. על מילולית לא ויתרתי אז על פיזית אני אוותר?"**

בהקשר זה לא למותר לציין כי "הסכמה" כאמור בסעיף 378 לחוק העונשין נובעת ממתן רשות ברורה, גלויה וחד משמעית או שהיא מתחייבת מהתנהגות המסכים, מהנסיבות או ממנהג המקובל בחברה. במקרה דנן, על רקע הקביעות העובדתיות שנקבעו, לרבות באשר לטיב המכות ולנסיבות האירוע בכללותו, ולאחר שגורסת העובדתית של ש.ב. ושל הנאשם נדחתה - לא ניתנה כל רשות ברורה, גלויה וחד משמעית מש.ב. למכות שהכה בה הנאשם, וכן לא ניתן לומר שההסכמה מתחייבת מהתנהגותה של ש.ב., מהנסיבות או ממנהג המקובל בחברה. כאמור, אף אדם לא היה מסכים למכות שנקבע כי הנאשם נתן לש.ב., והעובדה שש.ב. והנאשם שללו בתחילה מגע פיזי ובהמשך ניסו למזער את המגע הפיזי לכדי חיבוק מרגיע או "ספיגת כאב" בדרך דומה מחזקת את המסקנה שש.ב. לא הסכימה לקבל את המכות שהכה בה הנאשם.

אינני סבור כי ניתן ללמוד על הסכמתה בהתנהגות של ש.ב. למכות שנקבע שנתן לה הנאשם, מדבריו של העד ב', לפיהם היא לא ברחה מהנאשם על אף המכות שספגה ועמדה מולו, באופן שנראה לעד תמוה. כזכור, העד ב' העיד גם כי ש.ב. קיללה את הנאשם, יצאה לרחוב בשלב מסוים, הדפה את הנאשם ואולי אף דחפה אותו, וכן החזיקה בבקבוק. על כן, מכלול התנהגותה של ש.ב. אינו מלמד על פאסיביות נוכח המכות שהיכה בה הנאשם, ובוודאי שאינו מלמד על הסכמתה למכות אלו, ובשים לב לטיב האירוע כאירוע תקיפת בת זוג, וליחסי הכוחות בין הנאשם לבין ש.ב., התנהגותה של ש.ב. באירוע אינה בלתי סבירה, והיא תואמת את הנסיבות וההקשר, כפי שמלמדנו ניסיון החיים וכפי שנקבע בפסיקה ביחס לאלימות כנגד נשים. מכאן, שאין ללמוד על הסכמתה של ש.ב. למכות שהכה בה הנאשם מכך שלא ברחה מפני הנאשם, שכן לא ניתן להתייחס רק לנתון זה במנותק מההקשר ומיתר דבריו של העד ב'. מהתיאור הכולל של האירוע ושל התנהגותה של ש.ב. שניתן על ידי העד ב' (לרבות תיאור הוויכוח, הקללות, עצמת המכות, היציאה לרחוב, הדיפת הנאשם, החזקת הבקבוק, והתנהגות הילד שנכח במקום) עולה בבירור שש.ב. לא הסכימה לקבל את המכות שהיכה בה הנאשם. גם נתונים אחרים שהוכחו, כגון קריאת הילד לש.ב. לברוח (כעולה מהודעת העדה ב' במשטרה - 9/9), מצביעים בבירור על כך שש.ב. לא הסכימה לקבל את המכות מהנאשם.

152. ההגנה הפנתה בהקשר זה לפסק הדין שניתן בת"פ (שלום רמלה) 54828-05-16, **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 22.2.17, מפי כבוד השופט אבו-שחאדה). לאחר שעיינתי היטב בפסק הדין אמור, סבורני כי לא ניתן ללמוד ממנו דבר לענייננו, שכן נסיבות המקרים שונות בתכלית.

פסק הדין בעניין **פלוני**, בשונה מענייננו, עוסק בעיקר ברכיב ההסכמה בהקשר המיני של עבירת המעשה מגונה, וניתוח רכיב ההסכמה בהקשר של עבירת התקיפה הוא קצר ונערך כמעט בבחינת למעלה מן הצורך.

עיקר הדיון בעניין **פלוני** נסוב סביב השאלה האם התמונה שראו עדות הראיה מספיקה על מנת ללמד על היעדר הסכמה לאקט מיני, כאשר הסתבר שמדובר בבני זוג שטוענים לקיום מגע מיני בהסכמה, והעדויות לא ידעו בזמן הצפייה שמדובר בבני זוג. בשונה מאשר בענייננו, בהקשר של האקט המיני כמעט ולא היו מחלוקות עובדתיות בין הצדדים ביחס לאקטים הפיזיים שהתרחשו, ועיקר הוויכוח נסוב סביב הפרשנות של אקטים אלו. בענייננו, לעומת זאת, עיקר הוויכוח נסוב סביב טיבם ואופיים של האקטים הפיזיים של הנאשם כלפי ש.ב. - השאלה האם הנאשם הכה בש.ב. באמצעות ידיו מכות של ממש לראש, לגב ולכתף או האם הוא רק חיבק את ש.ב. חיבוק מרגיע או "ספג את כאבה" בדרך דומה אחרת. הגם שההגנה ניסתה לשוות למחלוקת במקרה דנן נופח פרשן ג דא, תוך טשטוש המחלוקת העובדתית-פיזית הברורה (מכות של ממש לראש, לגב ולכתף, מספר פעמים ולמשך זמן, אינן דומות כלל ועיקר לחיבוק מרגיע או ל"ספיגת כאב" בדרך דומה אחרת), הרי שבפועל הוויכוח היה ויכוח עובדתי-פיזי ממש ולא ויכוח של פרשנות.

בהמשך לכך, מאחר שגם עדי ההגנה לא טענו שש.ב. הסכימה לקבל מהנאשם מכות כפי העולה מעובדות שהוכחו, במקרה דנן, בשונה מעניין **פלוני**, הוויכוח גם לא נסוב למעשה סביב שאלת ההסכמה של ש.ב. למעשים.

מניתוח עבירת התקיפה בעניין **פלוני** עולה כי ההכרעה התבססה על קיומו של ספק סביר שמעשי האישה שם, שהתפרשו על ידי העדות כהתנגדות למגע מצד הנאשם, נבעו ממבוכתה על רקע נוכחות אנשים במקום וצילום האירוע ולא מתוך התנגדותה למגע, והכל כשכמעט ואין מחלוקת עובדתית בין הצדדים באשר לאקטים הפיזיים. בענייננו, לעומת זאת, הייתה מחלוקת של ממש באשר לאקטים הפיזיים, ונקבע כי המגע של הנאשם בש.ב. כלל למעשה מכות של ממש, והיעדר הסכמתה של ש.ב. למכות אלו נלמדת בשלל אופנים, כפי שפורט לעיל. כמו כן, בענייננו, לא ניתן, בשום צורה או דרך שהיא, לפרש את נסיבות האירוע, כפי שנקבעו בעובדות שהוכחו, ככאלו המלמדות על הסכמתה של ש.ב. למכות שקיבלה מהנאשם, ואף לא ככאלו המקימות ספק סביר בשאלת ההסכמה. זאת, במיוחד נוכח דבריה של ש.ב. עצמה ביחס להיעדר האפשרות שתסכים לקבל מכות שכאלו, ומאחר שאין כל אפשרות סבירה שמכות שכאלו יתקבלו בהסכמה. גרסאותיהם המתפתחות של הנאשם ושל ש.ב. מחזקות מסקנה זו.

זאת ועוד, בעניין **פלוני** הנאשם והאישה מסרו מלכתחילה גרסה עקבית וברורה, שלא כללה כל אינטראקציה שלילית ביניהם, וגם ראיות המאשימה לא ביססו טענה שכזו, ועל כן, לאחר שהסתבר שמדובר בבני זוג הטוענים לקיום אקט מיני בהסכמה, נותר ספק בשאלת ההסכמה. בענייננו, לעומת זאת, הן הנאשם והן ש.ב. מסרו בהזדמנות הראשונה לשוטר שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע (דוח הפעולה **ת/2**, שהוגש בהסכמה כראיה לאמיתות תוכנו), כי הם התווכחו ויכוח קולני (הגם שבהמשך שללו זאת). דברים אלו של הנאשם ושל ש.ב. מבססים קיומה של אינטראקציה שלילית ביניהם כבר בתחילת האירוע ומספקים הסבר הגיוני להסלמת האירוע לכדי אלימות פיזית של ממש, שלא בהסכמה, לאחר מכן. בנוסף, במקרה דנן ישנו הסבר משכנע למניע של ש.ב. להגן על הנאשם ולהכחיש את תקיפתה במכות. כמו כן, במקרה דנן, בשונה מבעניין **פלוני**, גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. היו מתפתחות ולא עקביות, גם בסוגיות מהותיות, כגון התרחשותו של ויכוח מילולי קולני ביניהם וטיבו של המגע הפיזי ביניהם.

153. אשר על כן, **אני קובע כי הוכח במידה הדרושה הרכיב הנסיבתי "בלא הסכמה"**.

כמו כן, בהיעדר טענה להצדק או לצידוק בדן (אף לא במובנו הרחב של מושג זה), **אני קובע עוד כי הוכח במידה הדרושה גם הרכיב הנסיבתי "שלא כדן"**.

154. נוכח הקביעה העובדתית, כי על רקע ויכוח קולני בין הנאשם לבין ש.ב., הנאשם הכה מספר פעמים את ש.ב. בראשה, בגבה, ובכתפה, מכות של ממש, באמצעות ידיו, במשך מספר דקות ובכמה מקומות, כאשר אחד מילדיהם הקטינים נוכח במקום, צועק ובוכה, והנאשם לא חדל לתקוף את ש.ב. אף לאחר שהעד מ' ב' קרא לו לחדול בו - **אני קובע כי הוכח במידה הדרושה שהנאשם היה מודע לטיב מעשיו ולהתקיימות הנסיבות.**

155. על מודעותו הברורה של הנאשם לטיב מעשיו ניתן ללמוד ממספר נתונים. ראשית, נקבע כי הכאתה של ש.ב. על ידי הנאשם נעשתה על רקע ויכוח קולני ביניהם, ונתון זה מלמד על המניע לתקיפה ומכאן גם על מודעתו של הנאשם לטיב התקיפה.

שנית, נסיבות התקיפה מחייבות את מודעותו של הנאשם לטיב מעשיו, שכן בלתי סביר לחלוטין שהנאשם יבצע את מעשים אלו - מספר מכות של ממש, באמצעות ידיו, בראשה, בגבה ובכתפה של ש.ב., במשך מספר דקות ובמספר מקומות - מבלי להיות מודע לטיבם.

שלישית, נקבע כי אחד מהילדים נכח במקום, כשהוא צועק ובוכה, וכן נקבע כי העד ב' פנה לנאשם והפציר בו לחדול מתקיפתה של ש.ב., והיחשפותו של הנאשם לנתונים אלו מחזקת את המסקנה שהיה מודע היטב לטיב מעשיו.

אשר על כן, **אני קובע כי הוכח במידה הדרושה שהנאשם היה מודע לטיב מעשיו.**

156. על מודעתו של הנאשם להתקיימות הנסיבות "חברו" "כלפי גופו" ו"כלפי בן משפחתו", ניתן ללמוד בבירור מתיאור עובדות המקרה שהוכחו, המחייב את מודעות הנאשם לנסיבות אלו, כמו גם מעדויותיהם של הנאשם ושל ש.ב..

157. על מודעתו של הנאשם להתקיימות הנסיבה "בלא הסכמה" אצל ש.ב., ניתן ללמוד מתיאור עובדות המקרה שהוכחו, תוך דחיית גרסתם של הנאשם ושל ש.ב., כמו גם מדברים שונים של הנאשם ושל ש.ב. בגרסאותיהם. ממכלול הראיות והעובדות שהוכחו, החל מהוויכוח הקולני בין הנאשם לבין ש.ב., שכלל צעקות וקללות הדדיות, וכלה בתיאור המכות המתמשכות שהכה הנאשם בש.ב. ותגובתם של ש.ב. והילד למכות, עולה בבירור כי הנאשם היה מודע היטב לכך שש.ב. אינה מסכימה לספוג את המכות שנקבע שהכה בה.

אופי המכות שהכה הנאשם בש.ב., כפי שהוכח, מדבר בעד עצמו, ומעיד על מודעות ברורה לכך שהמכות ניתנו ללא הסכמה, שכן ברי כי אף אדם לא יסכים לספוג מכות שכאלו, מכל סיבה שהיא, וגם ש.ב. עצמה העידה שלא הייתה מסכימה בשום אופן לקבל מכות שכאלו. למעשה, כאמור, גם הנאשם וגם ש.ב. לא טענו בשום שלב שש.ב. הסכימה למכות שהוכח שהנאשם הכה בה, והנאשם גם לא טען שלא היה מודע להיעדר הסכמתה למכות אלו. גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. התמקדו בשוני העובדתי מהתיאור שמסרו עדי הראיה ולא בשאלת הסכמתה של ש.ב. למכות מצד הנאשם או בשאלת מודעתו של הנאשם להסכמתה. הנאשם לא טען כי אכן היכה את ש.ב. מכות של ממש אך סבר שהיא מסכימה לכך. על כן, משנדחו גרסאותיהם של הנאשם ושל ש.ב. ביחס לתיאור העובדתי של האירוע, אין בסיס אמיתי לטענה כי אף אם הוכח שהיו מכות של ממש, קיים עדיין ספק ביחס לכך שש.ב. הסכימה לקבל מכות אלו או ביחס למודעותו של הנאשם לאי הסכמתה של ש.ב. לקבל מכות אלו.

ההתפתחות וחוסר העקביות בגרסאות הנאשם ו.ש.ב. ביחס לתיאור האירוע, ובמיוחד ביחס לטיב המגע הפיזי ביניהם, במטרה למזער מחומרת הדברים, מחזקים את המסקנה שהנאשם היה מודע היטב להיעדר הסכמתה של ש.ב. למכות שהכה בה.

אשר על כן, **אני קובע כי הוכח במידה הדרושה שהנאשם היה מודע לרכיב הנסיבתי "בלא הסכמה".**

כמו כן, בהיעדר טענה להצדק או לצידוק בדין (אף לא במובנו הרחב של מושג זה), **אני קובע עוד כי הוכח במידה הדרושה שהנאשם היה מודע גם לרכיב הנסיבתי "שלא כדין".**

158. אין בידי לקבל גם את טענת ההגנה, לפיה בשים לב לעדותה של ש.ב. מתעוררת במקרה דנן שאלת גבולות התערבות המדינה באמצעות המשפט הפלילי.

לאחר שקבעתי כי הנאשם הכה בש.ב. מכות של ממש בראשה, בכתפה ובגבה, כמה פעמים, ובמשך מספר דקות, וזאת על רקע ויכוח קולני ביניהם, ברי כי לא ניתן לומר שאל למדינה להתערב התערבות פלילית בעניין, אף אם ש.ב., שהיא קורבן העבירה, אינה מעוניינת בכך למעשה. אין צורך להכביר מילים אודות החשיבות החברתית העצומה והאינטרס האישי והציבורי שיש לייחס להגנת המדינה, לרבות באמצעות המשפט הפלילי, על נשים הסופגות אלימות פיזית ממשית מבני זוגן, גם כאשר הדבר נעשה באופן פטרנליסטי, כשהנשים אינן משתפות פעולה ובוחרות, מסיבות שונות, להגן על בן זוגן. פסיקת בית המשפט העליון אמרה את דברה בסוגיה זו בקול רם וצלול לא פעם ולא פעמיים.

159. לאור האמור לעיל, **אני קובע כי המאשימה הוכיחה ברמה של למעלה מכל ספק סביר את התקיימות כל יסודות עבירת ה"תקיפה סתם של בן זוג".**

סוף דבר

160. לאחר בחינה זהירה וקפדנית של הראיות והעדויות, נוכח נסיבותיו הייחודיות של המקרה דנן, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העובדות המתוארות בכתב האישום ואת כל יסודות עבירת ה"תקיפה סתם של בן זוג".

161. אשר על כן, **אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת תקיפה סתם של בן זוג, עבירה על פי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין.**

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשע"ח, 10 יוני 2018, במעמד הצדדים